

DŽEK
SLEJD

BROJ
126

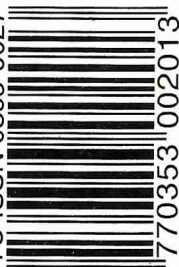
CENA
30 000 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

ŠEUN

NESTALA LEDI

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

SEJN

BROJ 126

DŽEK SLEJD

NESTALA LEDI

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
ŠEJN
Broj 126

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack SLADE
LADY IS MISSING

Recenzija
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija
Miloš SIMIĆ

Lektor
Svetlana SIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Magda KOLARS
Vilma BEKER-GAČEŠA

Stampa 3. XI 1989.
Tržište 16. XI 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRA-
GINČIĆ: Urednik: Zorka CIRIĆ.
Naslov originala: Jack Slade — LADY IS MISSING.
Copyright: 1976 by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.
Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83
ATS: Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR
Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na
devizni račun: Vojvođanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-
620-219-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za
„Sejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br.
413-12/79, od 28. II 1979. godine.

Bio je mršav. Kao kad bi se daska sa plota stavila na konja. Njegovo ponašanje bilo je užasno. A tek njegove bezbojne oči! Taj čovek je lord Filburn. Fred Filburn.

— Pa već sam naredio da siđete s konja! — viknuo je čovek grubog izgleda koji je jedini sjahao. U ruci je držao revolver. A ostali mračni tipovi ostali su u sedlima.

Bili su to Tom Henesi i njegovi komančerosi.

Naravno, lord Filburn nije ni u snu mogao pretpostaviti da se oko njega nalazi jedna od najopasnijih bandi u Teksasu. Mislio je da su to drumski razbojnici s kojima je Šejn lako izlazio na kraj. Međutim, ovog puta se našao u gadnom sosu. Šejn je otišao u najbliže naselje da nabavi hranu.

Tako je kao kod kuće u njegovim zamkovima u Engleskoj, pomislio je on. Kada ti je neko od posluge najpotrebniji onda ga nema!

— Do davola, poslednji put, dole sa rage!

Bio je to glas Toma Henesija.

Dve stvari su nervirale bandite. Zašto njihov vođa odmah nije pucao, a i ta mirnoća mršavog čoveka.

U tim očima se ipak ogledao strah, ali on je delovao smešno, kao neki komičar.

— Gubite se odavde, vi bednici! — ciknuo je lord.

Henesi se zbunio. Kako to bednici? Taj čovek mora da je lud.

Bez obzra na to što je u njega bila uperena cev revolvera lord je pokušavao da otvori svoj džep sa revolverima. Ali to mu nije uspelo. U džepu se nalazio revolver sa više punjenja marke „vebster”. Najnoviji od najnovijih. Izrađeno ih je bilo samo sedam i jedan je uspeo da dobije lord kada je krenuo da traži svoju sestru Dijanu. Ona je bila izgubljena već dve godine u ovoj đavolski negostoljubivoj Americi. Lord Filburn je imao malo nade da će je naći ali je nastavio da je traži na svoj račun pošto se radilo o sređivanju stvari oko jednog ogromnog nasledstva. Ako je ne nađe to nasledstvo će pripasti njemu.

O svemu tome banditi nisu znali. Jer, da su znali oni bi mu ponudili svoju uslugu umesto da ga opljačkaju. Naravno za dobre novce. Ovako su lord i vođa bande stajali jedan naspram drugog kao dva čoveka koji žive na raznim zvezdama.

Gledali su se. Banditi su prestali da se cere. Bili su veći ljudi. Zašto njihov vođa već jednom ne puca nego toliko okleva? Da li je Tomi hteo da se malo našali sa ovim čudno odevenim čovekom koji na glavi nije imao ni šešir niti čak sombrero, kako je ovde u Teksasu uobičajeno, nego neku vrstu šlema od plute. To je tropski šlem koji je lord Filburn nosio kada je išao u Afriku na safari. Banditi to nisu znali. I odelo tog čoveka im je bilo čudno. To je uniforma lorda zeleno-sive boje. Uz to visoke čizme neobičnog izgleda kakve niko u Teksasu ne nosi.

— Hej, Tomi, čuvaj se! Taj čovek izgleda kao da je pobegao iz nekog cirkusa. Takvi ljudi uvek imaju u svakom rukavu neki lažan as! — doviknu Soni i isceri se. On je bio

mlađi brat Toma Henesi i za njim je raspisana poternica u više država zbog pijacke i ubistva.

Lord je tiho opsevao. Još uvek je uzalud pokušavao da otkopča džep u kome se nalazio revolver.

Tom Henesi se trgao. Nije više gledao u te hladne, sive oči koje su ga tako uporno probadale.

— Pa, ako nećeš drukčije, onda ćeš zagristi travu! — frknuo je on i uperio cev u lordovo srce.

*

— Dole oružje ili će ti biti probijena lobanja!

Tom Henesi koji je upravo hteo da pritisne obarač okrenuo se nazad. To su učinili i ostali lupeži. Ugledali su otvor cevi iza sebe.

Bio je to Šejn. On je stajao na jednoj niskoj steni iznad njih i imao je pod kontrolom svoga oštrog oka svakog od njih.

U međuvremenu je lord uspeo da se domogne svoga „veb-ster-a” i da ga izvuče iz džepa. Njegova koščata ruka se podizala čas gore čas dole.

Lord Filburn nije oklevao. Mada je Tom Henesi već bio bacio oružje, a to su učinili i ostali banditi, Filburn je pritisnuo obarač.

— Grom i pakao, milorde! — čuo se Šejnov glas. — Prestanite da pucate! Zar ne vidite...

Lord je u magazinu revolvera imao sedam metaka. Pucao je sedam puta.

Kao na nekom strelištu. Ipak, nijednom nije pogodio. Samo je jedna kugla okrnula jednog od bandita. Tek kada više nije bilo metaka i kada se čulo samo škljocanje on se ostavio uzaludnog posla i pucnjava je prestala.

— Proklet bio ja! — promrmljao je on razočarano. — Pa zar je moguće da nijednog nisam pogodio!

— Vaša sreća što niste, ser — doviknu Šejn koji je silazio sa stene. — Inače bih ja moje olovo smestio u vaše telo. Pucati na onoga ko se ne brani...

— Prokleta kopile! — frknu Soni. — Lako je pucati na nekoga koji je već bacio oružje, a da pri tom sopstvena koža nije ugrožena. Treba i protivnik da ima šansu a ne tako da bude prepusten sudbini kao zec u preriji da li će biti upušan ili ne. Mi zaista nismo zečevi nego ljudi. Mogao je ovaj šarlatan i da ubije nekog od nas!

Šejn je zagledao lupeže. Jednog za drugim. Njihova lica su mu već bila poznata. Oni su bili toliko zloglasni da se na svakoj šerifovoj kancelariji na prozoru mogla videti poternica sa njihovom slikom. Ne samo u Teksasu!

Bili su to Henesijevi komančerosi.

Šejn je brzo u sebi izračunao koliko iznosi nagrada za njihove glave. Bila je to suma novca za koju se lako mogao kupiti neki manji ranč. Samo što Šejna nisu interesovali rančevi. On je bio čovek Sedme brigade kome su natovarili na vrat ovog šašavog lorda. Da ga đavo nosi!

— Sto mu gromova, zar nećete upucati ove nitkove. Šej-

ne? — upitao je lord. Nikada mu nije rekao „mister“, čak ni sada kada je bilo jasno da mu je Šejn spasio život. Za lorda Filburna Šejn nije bio ništa drugo nego neki sluga. U najboljem slučaju mogao mu je ličiti na one lovce u Africi koje je iznajmljivao da ga prate u safariju.

— Ko puca na čoveka koji nema prilike da se brani to je jedan hladnokrvni ubica! — reče Šejn. — Da li ste nekad čuli o tome, milorde?

Šejn je ljutito pogledao u smešnog lorda. Ne zato što mu je taj čovek nešto značio, nego zato što taj Filburn nije mogao da izađe iz svoje sopstvene kože. Godinama su se menjale generacije i on je takav kakav je. Šejn je ipak izgubio nerve.

— Šta vi sebi dozvoljavate... Vi... — rekao je Filburn kroz nos.

— Jezik za zube! — zagrmeo je Šejn. Zatim je počeo da razoružava bandite.

Odbacio je pušku i uzeo jedan od svojih revolvera.

— Vezati se! — naredio je on. — Vi sami! Ali, bez trikova. Ja ću proveriti.

Komančerosi su poslušali ono što je Šejn naredio. Škrgutali su zubima.

Filburn je bio sjahao. On je sve to posmatrao kao kralj koji je sišao sa prestola među obične ljude. To „jezik za zube“ ga je više uvredilo nego da mu je neko opalio šamar. Da je taj momak jednak s njim po staležu on bi ga pozvao na dvoboj. A šta da radi s tim momkom koji ne može da se oduži za uvredu a koji mu je u ovoj davljini bio jako potreban, jer ovde je vrvelo od opasnih revolveraša i otrovnih zmija.

Prvi put je lord shvatio da bi on bez Šejna, koga je najpre prezirao i počeo čak i da ga mrzi, bio sasvim bespomoćan. Bio je ljut. Čim se vratimo u civilizaciju ti ćeš platiti za sve mislio je lord u sebi. Međutim, bio je dovoljno pametan da s ne upusti u bilo kakvu borbu jer je znao da je taj davolski Šejn nadmoćan u svemu, neverovatno brz na svakom oružju i opasan. A ti prokleti „webster“ revolveri! Moraće da vežba s njima. Toliko puta da promaši, pa to se Filburnu nikada nije desilo. Ali, u poslednje vreme se dogodilo što je bilo čudno i neverovatno pa neka idu do đavola i te kugle koje su umesto bandita pogodile vazduh!

II

Kada je Šejn dobio zadatak od Sedme brigade izgledalo je sve to sasvim bezazleno. Jednom konačno nije morao da ide u lov na zločince, nego samo u potragu za jednom nestalom engleskom leđi koja se pre tri godine venčala u Stefordu, gradu blizu poseda Filburnovih. Njen suprug je postao Amerikanac po imenu Penings.

Filburnovi su o njemu znali samo to što im je ispričao on sam Ali, da je Penings umeo lepo da se ponaša i da je

razbacivao novac na sve strane to su zapazili svi. Zato su mu i verovali.

Al Penings je imao nešto više od trideset godina i bio je jako lep. Mlada sestra lorda Filburna Dijana bila je napunila dvadeset i dve godine. Do ušiju se zaljubila u bogatog Amerikanca, koji je navodno imao ranč u Teksasu i to, po njegovoj priči, veći nego neke evropske zemlje. Dakle, kralj goveta.

Prvo Dijanino pismo, puno nežnosti i ljubavi, stiglo je iz Njujorka. Zatim iz Dalasa. Posle toga veza sa njenim bratom u Engleskoj se prekinula. Javljala se samo ponekad u četiri, pet pa i šest meseci. A zatim je prestala da piše. Uz to, on je bio protiv te udaje, iako odnos između brata i sestre nije bio srdačan.

Verovatno bi lord Filburn pustio da stvari teku i dalje kao dotad da u međuvremenu nije umrla tetka Ljizbet. Ona je ostavila veliku imovinu i u testamentu je bilo zapisano da lord Filburn i Dijana podele napola. Ali, nasleđstvo se nije moglo uzeti sve dok se Dijana ne vrati u Englesku i ne potpiše se na testamentu.

Dakle, Fred Filburn je krenuo na put kako bi našao Dijanu i doveo je u Englesku. Možda će uspeti sa advokatima da stvar sredi sa američkim vlastima!

Lord Filburn je imao jako mnogo veza. Uostalom, on je bio u dobrim odnosima i sa dvorom. Sa čitavim svežnjem preporuka i pisama značajnih ličnosti uputio se u Ameriku.

Tako je u igru ušla Sedma brigada. Šejn je bio taj koji je određen da izvrši zadatak.

O Peningsovom ranču u Teksasu nije bilo nikakvog traga. Međutim, to nije mnogo značilo pošto rančeri ne moraju uvek da u imenu poseda navedu svoje prezime.

Pre šest nedelja krenuo je Šejn sa lordom u traganje. Najpre mnogo dana železnicom, a poslednje četiri nedelje u sedlu. Dosad bez uspeha, ali Teksas je veliki.

— Da li je leđi Dijana donela svoj miraz u gotovom u Ameriku? — upitao je Šejn.

Lord Filburn je gledao u njega kao u nekog dosadnog insekta. Šta se tiče tog divljeg čoveka koliko je Dijana pone-la novca sa sobom? Ipak je odgovorio.

— Prema američkoj vrednosti oko dva miliona dolara. Zašto to vas interesuje?

Šejn je zapalio cigarilos i bez reči izašao iz prostorije. Taj lord mu ide na živce. Radije bi da goni neku bandu nego da se gnjavi s njim.

Dakle, dva miliona dolara i Dijana Penings kako se sada zvala, nestali su bez traga. Šejn je sumnjao i u to da li je ime Penings pravo ili možda lažno? Ime ili prezime, tek niko dosad nije mogao da mu kaže da je čuo za nešto tako. Možda je ta mlada žena ležala nekoliko stopa ispod zemlje, ubijena i zatrpana zemljom? Negde ovde u divljini!

Šejn se ne bi iznenadio ako sazna da je taj prokleti Penings sa tolikim novcem prešao u Meksiko. Međutim, to nije rekao lordu. Taj bi odmah napravio uzbunu.

— Gde je hrana koju ste nabavili? — upitao je lord kada su uzjahali.

Banditi su ih posmatrali mračna pogleda. U svakom slučaju da ga nema onda će on na svom vratu imati ne samo lorda nego i šest komančerosa. To neće biti dobro. Jer, sa tim Filburnom je teško. Uvek iskrсну neki neočekivani problemi. U svakom slučaju na tog mršavog čoveka nikako nije mogao računati.

Šejn je protrljao svoj vrat.

— Otkrio sam bandu posle pola milje jahanja — objasnio je on. — Ti nitkovi su mi odmah bili sumnjivi ali su se nalazili u daljini i nisam mogao da raspoznam njihova lica. Zato sam i odlučio da se vratim natrag. Nadam se da vi nemate ništa protiv toga što sam došao ovamo da vam spasim život, i to u pravom trenutku, lorde.

Filburn je s potcenjivanjem spustio usne i ćutao.

Još jedan sat jahanja i pred njima se našlo novo naselje. Vetar je učinio svoje, iskrivio je tablu na kojoj je pisalo ime mesta. Naselje se zvalo Herst.

Šejn je zaustavio svoga konja i pogledao kuće unaokolo. U pozadini, negde onamo iza kuća pasla je stoka. Ali, nije bilo mnogo grla. U glavnoj ulici, ako bi tako mogla da se nazove, nije bilo velikih kuća.

Male, neugledne zgrade. Ipak, jedna je štrčala između ostalih. Dvospratna!

To je sigurno bio centar Hersta!

Šejn je izgubio nadu da će i ovde naći šerifa da bi se oslobodio komančerosa koje je zarobio.

Iz sporedne doline, pune peska i kamenja pred njima su se pojavila dva jahača.

Jedan je bio visok i mršav, a drugi dežmekast. Stali su i odmah brzo izvukli svoje revolvere iz futrola. Zatim su poterali svoje konje i u galopu nestali u daljini.

Lord Filburn je još uvek nespretno svojom rukom tražio revolver koji kao da se zarekao da se neće naći u njegovoj ruci.

Šejn je stvarno sada bio uznemiren.

— Sta vi nameravate da uradite sa tom stvarčicom, milorde?

— Sve sami banditi i ubice — rekao je lord kroz nos.

Ti nitkovi nisu izgledali tako da bi se u njih moglo imati poverenja. Šejnova desnica bila je blizu drške gde se nalazio revolver. Oštro je geldao u komančerosu. Možda ta dvojica koji su im jahali u susret pripadaju bandi! Ipak, izraz lica bandita nije odavao ništa.

Izgledalo je tako kao da su jahači želeli da ih pregaze. Ali, oni su zaustavili svoje konje. Držali su puške poprečno na sedlu i gledali ih bez reči. Sigurno da to nije bio neki ljubazan odbor za prijem!

Mršavi se iscerio.

— Izgleda da ste zalutali, zar ne? — upitao je on. Po-

kazao je rukom prema vezanim banditima. — Ko su oni tipovi tamo?

— Ima li tamo dole negde nekog šerifa? — upita Šejn umesto odgovora. Pružio je ruku prema naselju.

Mršavi se osmehnuo.

— Ima zmiја zvečarki i pića koje bi se moglo nazvati viski. To je sve što se može naći u tom naselju.

Ponovo se njegov pogled zaustavio na komančerosima.

— Hoćeš li da mi ih prodaš, hombre? — upitao je.

Znači, taj momak je prepoznao bandite. I znao je da se za njihove učenjene glave može dobiti čitava gomila novca.

Šejn je pomislio na to da bi tako mogao lako da skine sa vrata bandite.

— Ko ste vi, lovci na učenjene glave? — upitao je on.

— Dobro, da se predstavimo — reče mršavi koji je dosad jedini govorio. — Ja se zovem Kevin Skot. A onaj tamo — pokazao je rukom drugog čoveka — je Metju. Ja ga jednostavno zovem Met.

— Lovci na učenjene ljudske glave? — upitao je Šejn još jednom.

— Ako se od toga ima neke koristi i ako nije jako opasno, zašto ne, amigo? — osmehnuo se Skot lukavo.

— Koliko? — upitao je Šejn.

Lord se zgrnuo. Gledao je u Šejna.

— Zar se vi bavite i prodajom ljudi? — upitao je i namrštitio se kao zlo vreme. Bio je ljut.

— To je ipak bolje nego kad se puca na one koji nemaju priliku da se brane — odvratio je Šejn hladnim glasom.

— Dve hiljade! — rekao je Skot i iscerio se. — Toliko možemo sada da iščačkamo Met i ja iz naših džepova. Može li?

— Koliko je meni poznato ja cenim da ovi nitkovi vrede oko 10.000 — reče Šejn.

— Sledeći šerif nalazi se u Hounsdaunu, a to je sedamdeset milja oдавde — obavestio ih je Kevin Skot. — A dok se stigne tamo može se svašta dogoditi, brate moj!

Šejn je slegao ramenima.

— Razmisliću — reče on.

— Znači pristaješ, homre? — čuo se Matov glas koji je ličio na brundanje grizliја.

I kao po komandi podigoše se njihove puške.

Šejn od samog početka nije verovao da ta dva tipa imaju dve hiljade dolara i hoće da naprave pošten posao.

Kevin Skot je cev svoga oružја uperio u Šejna i lorda, a Met u bandite.

— Sada pripadate nama! — zabrundao je Met. — I, bez trikova! Inače ću pucati!

Eto tako se u Teksasu sklapaju poslovi.

*

Šejn je otpratio pogledom iahače koji su sada već nestali iza jednog obronka.

Lord je bio zbunjen. Kao da ga je neko udario maljem po glavi stajao je tu kao neki kip.

— Izgleda da su mi za pratioca dali nekog pravog junaka — zakreštao je on. — Dozvolio je da ga dvojica nitkova...

— Dosta! — viknu Šejn ljutito — Zatvorite njušku!

Filburn je stvarno prestao da govori. Po drugi put mu je to kopile reklo da zatvori usta. Prosto neverovatno U Engleskoj bi Šejn za to bio makar išiban bičem. I lord ga je držao u ruci. Ali kada je prišao Šejnu on se trgao. Neka idu do đavola Dijana i tetka Lizabet! Samo njima ima da zahvali što je krenuo na ovo prokleta putovanje. Pogotovu što njemu nije bilo toliko stalo do tog novca od nasljedstva. Ipak, svi njegovi zamkovi i imovina bili su pod hipotekom koju nije mogao izbeći. Proklete karte, a onda i žene. Filburn ni sam nije znao kuda je nestao sav taj njegov novac.

— Salun? — upita Šejn starog čoveka ispred dvospratne zgrade.

Starac ih je odmerio ljutitim pogledom. Klimnuo je glavom. Sjahali su. Ovo gnezdo izgledalo je tako kao da osim starca u njemu više niko ne živi.

Šejn je gurnuo salunska vrata i osvrnuo se unaokolo. Neki žgoljav momak bio se naslonio na šank i gledao u nje. Inače nije bilo nikoga u velikoj, prljavoj prostoriji. Na jednom stolu nalazile su se čaše. Valjda su nedeljama stajale tamo.

U zadnjem delu nalazile su se stepenice koje su vodile gore na sprat. U polutami je na njima Šejn primetio neku ženu. Ona se bila naslonila na ogradu i gledala u Šejna gladnih očiju kao mačka činiju sa mlekom.

— Viski! — reče Šejn. — Ali, neka vam bog bude od pomoći ako mi izgorite stomak.

Čovek iza šanka kao da se probudio. Iscerio se.

— Najbolji viski u Herstu, mister.

Žena se odvojila od ograde i krenula niz stepenice.

Dok je Šejn punio čaše iz boce koju mu je dodao šankista posmatrao je devojkicu. Sasvim bi odgovarala kada bi se najpre okupala. Čistoća, izgleda, nije bila jaka strana ovog čumeza.

— I meni! — prošaputala je devojkica Šejn je ocenio da ima negde oko dvadeset godina. Njena tamna kesteniasta kosa izgleda već dugo nije videla vodu. Ali, lice je bilo lepo i privlačno. Pa, u Herstu ne treba biti probirljiv.

Šejn je mahnulo šankisti i on je dodao još jednu čašu i stavio je na tezgu ispred devojkice. Pored njega je zakreštao lord. On sigurno nije bio zadovoljan Šejnovim ponašanjem.

— Zovem se Moli, mister — rekla je. Ispila je čašu odjednom i osmehnula se. — Kod mene možete imati sve...

— Te proklete đavolove sestre — režao je Filburn.

Šejn je ispio gutljaj i nije ni okom trepnuo. Ovog puta lord je bio u pravu.

— Da li poznaješ ovo dvoje? — upita on. Stavio je na sto sliku na kojoj su se nalazili Dijana i Al Penings.

Šankista je zagledao sliku i odmahnuo glavom.

— Nisam ih nikada video — odgovori on. — Šta je s njima?

— Nestali su — kazao je Šejn. — Da li ovde u okolini postoji neki Penings-ranč?

Opet je konobar odmahnuo glavom. Šejn nije ništa drugo ni očekivao. Ali se iznenada začuo glas Moli koja je sedela pored njega i posmatrala slike.

— Ovo ovde, pa to je Al Roberts, Same. Mora da si ga i ti poznao! A devojkju je doveo iz Engleske i...

III

— Ja ću poludeti — stenjao je lord.

Šejn se osmehnuo zadovoljno. Ta Moli bila je poklon sa neba.

— Čuti ti glupa devojkjo! — naredio je Sam koji je sada bio naoružan i besan. Pogledao je mrko u Moli. — To što je ona rekla je glupost, mister. Kurva, želi da se pokaže.

Košćata ruka lorda Filburna se ispružila preko šanka. Uhvatio je šankistu za gušu.

— Ti nitkove! — ciknuo je on. — Propevaj i...

Filburn nije bio slab, ali nije poznavao trikove kojima se ovde na divljem zapadu ljudi služe.

Sam je odbio Filburnovu ruku odozdo i spustio mu bocu pića na glavu. Lord je izgubio svest i pao.

Već sledećeg trenutka Sam se ukočio. U njegove grudi bila je uperena cev Šejnovog revolvera.

— Propevaćeš! — riknu visoki čovek. Na Filburna nije obraćao pažnju. Lord se trudio da dođe k sebi.

— Moli se vara, mister — promrmrljao je šankista.

Kada se Šejn okrenuo da upita Moli ona je već bila nestala.

— O tome ćemo razgovarati kasnije. Daj hladnu vodu — rekao je Šejn. Za lorda je morao nešto da učini. A vedrica vode nikom nije naškodila, to je Šejn znao iz iskustva. On je stalno motrio na Sama. Nije želeo da i sam dobije udarac bocom po glavi. Za to vreme je otvorio lordov džep za revolvere, što je išlo vrlo lako. Šejn se sada čudio zašto lord Filburn uvek ima teškoća oko toga. Izvadio je neobični revolver, jer kod Filburna se nikada nije znalo šta će mu pasti na pamet. Oružje je bilo jedna komična stvar. Tako nešto nije nikada video. Imao je magacin za patrone koji se gurao sa donje strane i moralo se pucati sedam puta jedno za drugim. Šejn nije obratio mnogo pažnje na taj salonski pištolj, kako ga je nazvao. Cev je bila suviše kratka. Kako se moglo iz njega dobro nanišaniiti?

Posle kupanja lord Filburn se povratio. Okrenuo se na sve strane. Ustao je polako. Pri tom je posrtao.

Šejn mu je pružio čašu viskija i lord ju je ispio. To je pokrenulo njegove oči i povratilo ga u život.

— Šta... šta se dogodilo? — upitao je on Šejna.

Možda je i bolje što se lord ne seća zadnjih trenutaka pre nego što je krenuo u carstvo snova, pomislio je Šejn.

— Posrnuli ste i pali ste — kazao mu je Šejn. — Ali, sada vam je opet dobro, zar ne?

Šankista je klimnuo glavom prema Šejnu.

Filburn je opipao čvorugu na svojoj glavi i kao da nije baš shvatio šta se dogodilo.

— Imate li sobe za iznajmljivanje? — upita Šejn.

— Odmah ću ga odvesti u sobu — reče Sam brzo.

— Ja ću takođe poći gore — kazao je Šejn. On toga nitkova Sama nije ispuštao iz vida. Sve dok ne sazna šta taj čovek sve može da mu kaže.

Soba se nalazila na prvom spratu. Bila je neuredna i prljava kao i sve ostale prostorije. Međutim, tu je bilo ono najvažnije. Krevet! Jer, Filburn se kretao kao da je pijan.

Šejn je pogledao u šankistu.

— Hajde, pričaj ili mogu biti jako neprijatan, hombre!

— Moli nije rekla isti...

Prestao je da govori. Sagnuo se.

Šejn je istrljao svoje članke i čekao sve dok se Sam nije pojavio iznad šanka. Jedno oko mu je bilo plavo.

Šejn se kiselo osmehnulo.

— Izgleda da je to bio samo početak. prijatelju. Zavisi od tebe koliko će trajati ispitivanje.

Sam je stajao na mestu na kome se nalazio i nije se ni mrdnuo. Samo se njegovo lice razvuklo. U njegovim očima se ogledao strah. Taj čovek je bio jedan opasan smrdljivko i Šejn je to odmah osetio. Zato je i bio oprezan.

Najzad se Sam odlučio da odgovori.

— Al Roberts je opasan kao zmija. Radije bih se odlučio da se borim protiv pantera nego protiv njega.

— Mogu te razumeti — rekao je Šejn tiho. — Ali ti nemaš da biraš mnogo. Ukoliko ne progovoriš tvoja usta biće zatvorena zauvek. Ja se ne šalim, momče!

Sam je popio iz boce.

— Roberts je tada opljačkao banku u Hounsdaunu — promrmljao je šankista. — Bilo je to pre nekoliko godina.

— Pre tri ili četiri godine? — upita Šejn.

— Otprilike tako — potvrdio je Sam. — Zatim se neko vreme krio ovde u Herstu. Tada je kod nas došla Moli. Ona se brinula o njemu. Kada se jednog dana izgubio, nije platio ništa. I Moli nije dobila ništa. To mu nije zaboravila ni danas.

— Naravno — osmehnulo se Šejn. — Zato je ona i progovorila za razliku od tebe koji si ćutao.

— Zato što je ona devojka — promrmljao je Sam. — Devojke upucavaju retko. A pogotovu to ne bi uradio Al Roberts.

— Znači, on nikada nije imao ranč? — upitao je Šejn.

Sam se osmehnulo prezrivo.

— Ta lutalica i bandit? Nemojte da se smejem.

— A zar se nije zvao Penings?

— Koliko ja znam, nije.

— Odakle je taj moma?

— Ne znam. Tada posle pljačke banke sam ga prvi put video. Navodno je došao negde sa istoka. Čini mi se da je

nešto rekao o Čikagu. Pričao je mnogo. O bogatoj porodici iz koje je poticao, o tome da je studirao, ali ne znam šta.

Polako je Šejn sastavljao sliku. Sada mu je bilo jasno zašto je taj momak tako dobro prošao u Engleskoj. Jedan kauboj to ne bi uspeo. Pogotovo ne bi uspeo da prevari Filburnove.

— Kasnije se Roberts ponovo pojavio ovde u Herstu? — upitao je Šejn.

— Da, ali to je bilo davno. Mislim pre dve godine.

— Onda je s njim bila neka Engleskinja, tvrdila je Moli.

— To je tačno. Ali su ostali samo nekoliko dana. Ona je bila neko jadno stvorenje. Delovala je zbunjeno. Celo vreme je plakala. Roberts je bio vrlo grub prema njoj. Kada bi plakala suviše glasno on bi je ošamario nekoliko puta.

— A zašto nisi ovo sve odmah kazao?

Šankista je slegao ramenima. Njegove sive oči bile su uprte u salunska vrata kao da će se Roberts pojaviti svako-
ga trenutka i ući unutra.

— Šta ako se to kopile ponovo pojavi ovde? Ne želim da budem ubijen, mister, zar je to teško razumeti?

Šejn je razumeo.

— Posle dve godine? — promrmljao je on.

— Kod Roberts-a je sve moguće! — reče Sam kreštavim glasom i pogleda ponovo u vrata.

— A ne znaš kuda su se njih dvoje odavde uputili? — upita Šejn.

— Ne znam. Stvarno ne znam.

— Ali zato znam ja — čuo se neki glas iza Šejnovih leđa. Učinio mu se poznat i kao da ga je čuo skoro.

— Ako hoćeš da se okreneš, onda sasvim polako, hom-
bre, i dalje ruke od revolvera.

Bio je to Kevin Skot koji je stajao na vratima i cerio se. Iza njegovih leđa nalazio se Met. Ali, to nije bilo sve. Iza njih dvojice u salun su ušli šest komančerosa. Nisu više bili vezani. Čak su se i revolveri nalazili u njihovim futrolama.

Šejn je bio navikao na takva iznenađenja, ali ovog puta je bio toliko iznenađen da nije uspeo ni reč da kaže.

— Što kasnije veče utoliko lepši gosti — reče Šejn. Osmehnuo se. Protiv osam revolveraša nije imao nikakvu šansu. I bio je siguran da su došli da ga ubiju.

Tom Henesi je izašao napred sa pogledom divlje mačke koja posmatra svoj plen.

— Pa kako ti se dopada ovo, amigo? Nisi očekivao da ćemo se videti tako brzo — podsmevao se on.

— Ne, stvarno nisam — rekao je Šejn. Za trenutak je pomislio na lorda Filburna gore u sobi. S njim će oni lako i Diana neće biti nikada pronađena. Stvar se zapetljala. Ali, za odstupanje je već bilo kasno.

— Mi imamo da izravnamo još jedan račun, zar ne? — upita Tom Henesi i osmehnu se zadovoljno.

Kako da ne! Ali nije bilo pametno potvrditi to Tomu

Henesiju. Možda ću uspeti bar da ga povedem na taj daleki put. Rešio je bar da pokuša. Možda će mu se pružiti prilika da ga sredi ako se neko drugi ne umeša.

A onda je kroz vazduh zviznula Henesijeva pesnica. Šejn je bio jako iznenađen. On je motrio na revolver bandita u futroli da bi na vreme mogao da potegne svoj top. Ipak, Šejn je uspeo da odbije Henesijevu ruku. Učinio je to levom rukom, a onda je munjevito sevnula njegova desnica. Nije to bio jak udarac ali bandit je posrnuo. Šejn je udario još dva-put i bandit se našao na podu. Dakle, sada će pucati u njega...

Soni je gledao kako se njegov brat opružio na prijavom patosu saluna i gadno opsovao. Zatim se pojavio dugački bič koji je on držao za pojasom. On se obavio oko Šejnovog vrata. Šejn je pokušao da skine kožnu traku oko svoga vrata ali nije uspeo. Ona se sve više zatezala i pred njegovim očima je nastao mrak.

Kada se osvestio, bič za bikove više nije stezao njegov vrat a iznad njega je stajao Tom Henesi sa raširenim nogama.

— Brz si kao munja, ti smrdljivko — priznao je on. A zatim je udario. Šejn je pokušao da odbije udarce ali u stanju u kakvom se nalazio, nije uspeo. Ostio je udarce i ponovo krenuo u carstvo snova. Pred njegovim očima zavladao je mrak.

Kada je Šejn ponovo došao sebi i polako podigao svoje nateklo lice stajali su oni svi pored šanka okrenuti njemu leđima. Prva misao bila je da se maši revolvera. Njegova ruka se pružila prema futroli ali „kolta“ nije bilo u njoj.

— Hej, pogledajte — reče Sam koji je između bandita pokazao rukom mesto gde se nalazio Šejn.

Ljudi su se okrenuli i iscerili se.

Šejn se naslonio na laktove i pogledao u njih. Njegova jedina nada sada je bio lord Filburn. Ali, to je bilo tako kao kad bi na lutriji čekali glavni zgoditak.

Ipak, na svetu se dešavaju i čuda!

— Ustani, amigo i dođi pored šanka. Mislim da ti je potrebna čaša viskija — čuo je Šejn glas Kevina Skota koji se pakosno smejaao.

Šejn je teško ustao. Najgore mu je bilo to što ne zna šta ti smrdljivi jazavci nameravaju da urade s njim. Verovatno su želeli da ga ismejavaju.

Nesigurnim korakom ~~prvao~~ je šanku. Met se pomerio ustranu da bi ustupio mesto Šejnu pored Henesija. Bandit je gurnuo napunjenu čašu prema Šejnu.

— Prvo ispij, pa ćemo razgovarati o poslu.

Šejn je zbunjeno gledao u Henesija. O kakvom to poslu govori ovaj lupež?

— Živeli! — viknu Šejn.

On je podigao čašu i ispio je odjednom. U ovom trenutku mu je bilo svejedno. Banditi ne žure, ali će sigurno ubrzo uperiti cevi revolvera u njega.

Kada je spustio čašu na šank čuo se odozgo sa sprata neki krik. Bio je to glas lorda Filburna. Moli je vrisnula.

Lord Filburn pojavio se pored ograde stepenica. Držao je svoj „vebster” revolver u ruci i gledao u ljude pored šanka.

Lord Filburn je bio u gaćama. Samo je još njegov sobni revolver uneo malo nemira u raspoloženje za stolom. Jedino je Šejn još uvek razmišljao šta Kevin Skot i komančerosi nameravaju da urade s njim.

— Moraš tvoga prijatelja da smiriš pre nego što napravi gužvu — promrmlja Tom Henesi. — Ako počne da puca ja ću morati da ga ubijem. Mislim da si razumeo?

Ta reč „prijatelj” mu je prijala. A da li će taj suludi lord prihvatiti ono što mu Šejn predloži? Međutim, da ne bi protekla krv on mora makar pokušati da ga urazumi.

Šejn se odvojio od šanka.

— Pokušaću — rekao je on.

Prišao je polako stepenicama. Filburn je još uvek bio naslonjen na stepenice i mlatarao revolverom. Ipak nije pucao. Sva sreća da nije.

Šejnu nije bilo ništa jasno. Ponašanje komančerosa a i sve ostalo kao da je bila knjiga iz koje nije umeo da čita. Najbolje da s tim ne razbija sebi glavu.

— Možda bi bilo bolje da ste u svojoj sobi, ser!

Filburn ga je gledao kao da je on vaška koja mili preko čaršava. — Ti prokleta kopile! — ciknu on. — Šta to treba da znači, vi i ti lupeži u istom baru jedan pored drugog. Pa to je nečuveno! Tako nešto se može dogoditi samo u hiljadu godina.

Šejn je morao priznati da je lord u pravu. Nije ni čudo što je gledao u njega kao da mu ne veruje.

— Moj novac! — ciknuo je lord. — Ta mala nevaljalica mi je ukrala novac.

— Moli? — upita Šejn.

— Mislim da se tako zove.

— A kako se to dogodilo?

— Kako se dogodilo? — ponovio je Filburn pitanje. — Ona se odjednom pojavila na vratima i skinula svoju haljinu.

Šejn se osmehnulo.

— Da li je bilo nešto lepo da se vidi? — upitao je Šejn.

— Gola, sasvim. Razumete li me? I onda je prišla i legla preko mene.

— A vi? — upita Šejn.

— Ja sam se očajno branio.

— Dobro, a šta je bilo zatim?

— Šta je bilo? Ona je neprimetno zgrabila moju torbu sa novcem i nestala. Ja sam bio zbunjen!

— Sve je sada jasno — reče Šejn. — Vi dakle želite da vam se vrati novac, ali ne i lutkica koja ga je odnela?

— Ne želim ni nju niti one nitkove dole koji se nalaze pored šanka!

Šejn je pogledao. Oni su stajali tamo gde su i bili i cerali se.

— Ne znam — rekao je Šejn. — Ali, oni sigurno žele nešto od nas, inače bi nas odavno ubili. Vi ćete sada otići u vašu sobu a ja ću se pobrinuti da vidim šta je s vašim novcem.

Požurio je uz stepenice na drugi sprat gde se nalazila soba u kojoj je stanovala Moli.

Ona je čučala na svom krevetu i frknula kao neka mačka kada ju Šejn otvorio vrata i ušao unutra. Na njenom telu nalazila se samo jedna pocepana kućna haljina.

Šejn se polako približavao krevetu na kome se nalazila Moli.

— Halo, bebice — rekao je on blago. — Bolje je da ostanemo prijatelji i mirno završimo ono što imamo.

— Stani! — naredila je Moli. — Inače...

Izvukla je revolver ispod jastuka. Verovatno je znala i da rukuje s njim.

Šejn je stao. Nije hteo ništa da rizikuje.

— Daj novac ovamo, slatka moja — kazao je on.

— Gubi se! — viknu Moli. U njenim tamnim očima se moglo videti da opasno preti.

— Bebice, s tim nećeš postići ništa u životu. Svi su protiv tebe. A sa ljudima dole u salunu se ne treba šaliti.

— Roberts, taj prokleti nitkov mi nije platio.

— Kakve veze ima Roberts sa lordom Filburnom? — zapitao je Šejn iznenađeno. Ali je brzo shvatio šta ona time hoće da kaže.

— Taj lord je brat Engleskinje koja se udala za Roberta. Robertovi dugovi su dakle i lordovi dugovi.

Šejn je gledao nadignuto mesto na jastuku. To bi mogao biti Filburnov novac! U njegove grudi bila je uperena cev revolvera, ali on je ipak rizikovao i skočio ustranu. Kugla je prohujala iznad njegove glave i zabola se u drvo na vratima. Za to vreme je on već zgrabio Moli. Revolver je odleteo u jedan ugao sobe.

Moli je cikala i frktala kao divlja mačka. Ujedala i grebala. Međutim, to joj nije ništa pomoglo. Protiv snažnog Šejna nije imala ni najmanju šansu.

Šejn je uzeo torbicu sa novcem. Moli je dahala i pljuvala.

— Draga, pa to ne ide tako — poučio ju je on. — Poslušaj mene. Razgovaraj sutra sa lordom Filburnom. Možda će on pristati da ti da nešto. Ako ne, onda nikom ništa.

U prolazu je Šejn bacio torbicu sa novcem u Filburnovu sobu. On je sada ponovo ležao mirno u svom krevetu ali je još uvek držao revolver u ruci, spreman da puca svakog trenutka.

— Čim čujem šta se dogodilo ja ću vam javiti — saopštio mu je Šejn. Zatim je sišao niz stepenice u salun. Banditi su ga gledali kao gladni vukovi. Šejn je znao šta će sada doći!

— Šta je s tim kosturom gore? — upita Henesi.

— Ako misliš na Engleza, sve je u redu odvratio je Šejn. — Moli mu je bila uzela novac, ali sada je sve sređeno. On je dobio torbicu natrag.

Tom Henesi se iscerio. Pogledao je u Kevina Skota.

— Mislim da možemo početi — promrmljao je on. I ne pitajući ostale prišao je jednom stolu i seo. Ostali su mu se pridružili. I Sam je došao sa dve boce i čašama. Zatim se vratio natrag iza šanka.

Zavladala je tišina puna baruta. Svi su gledali u Šejna kao da on poseduje kamen mudrosti. Kevin Skot je počeo razgovor.

— Sigurno se čudiš što smo mi...:

Šejn je podigao ruku.

— Oni su se otkupili kod vas, zar ne? — upitao je on i pokazao rukom prema komančerosima.

Skotovo lice se nabralo.

— Dobijeno je, amigo — rekao je. — Tačno 14.000 dolara. Henesi se otkupio sa 20.000. Dobar posao.

Tako nešto je Šejn i pretpostavljao. Ali, sve ostalo je bilo mutno. Uostalom, mogli su komančerosi ubiti njega a verovatno i lorda!

— Dobro, razumem vas — rekao je on. Pogledao je u Skota. — Pogotovu kad su u pitanju ljudi takve vrste.

— Ako je to uvreda... onda je ipak možemo zaboraviti — odgovorio je Skot brzo. — Da budem pošten, zato smo i došli ovde.

Šejnov i Henesijev pogled su se sreli. Vođa bandita se cerio podmuklo. Šejn još uvek nije razumeo ništa.

— Pa — nastavio je Skot — u međuvremenu smo ponešto saznali.

Pokazao je rukom na Sema koji je brisao čaše.

— Dva miliona. Toliko je Roberts dobio od mlade engleske leđi. Da li je to tačno? — upita Skot i pogleda u Šejna stisnutih obrva.

— To je tačno — odgovori Šejn. Nije bilo potrebe da to poriče. Ti nitkovi su već znali mnogo. Naravno da je i šankista rekao mnogo. Tu se više nije moglo ništa izmeniti. Šta su banditi nameravali to Šejn još nije mogao da otkrije. Ostalo mu je da priček.

— Pa, dva miliona i nije neka velika vrednost — osmehnulo se Skot.

— Sigurno nije — odvratio je Šejn i slegao ramenima. — Dovo bi ga znao koliko je od toga novca ostalo.

— U pravu si — složio se Skot. — Ali, tu ima nešto veliko da se nasledi.

— Ne znam šta — rekao je Šejn.

— Mislio sam da si pametan, hombre — promrmlja Henesi nakosno. — Englez je došao ovamo da traži svoju sestru. Ja sam se odmah pitao, zašto jedan tako otmen lord dolazi ovamo preko velike bare. Mora da tu ima nečega kada je on krenuo na tako dalek i opasan put kako bi pronašao

svoju sestru. Jedan engleski lord nije siromašan čovek, zar ne?

Izgleda da lupeži nisu znali za veliko nasleđstvo. To je bila sreća. Ali su osetili da iz Filburna mogu da iscede gomilu novca. Lord se ponašao šarlatanski i to ih je zbunjivalo.

— Roberts, koji se prilikom ženidbe predstavio kao Penings, nestao je bez traga i glasa — promrmljao je Šejn. — Zajedno sa lordovom sestrom otišao je i veliki novac. Ja mislim da je prenesen u Meksiko.

Soni se iscerio.

— Nitkov kakav je Roberts može da potone. Ali dva miliona dolara moraju ostati na površini. Isto tako morala je ostati jedna engleska leđi. Jesi li me shvatio, hombre?

— Vi ste krenuli u potragu za njima? — upita Šejn.

— I, naći ćemo ih! — režao je Skot. — Potreban nam je još samo taj tvoj Englez, lord u gaćama. Jer, samo on može prepoznati svoju sestru. A možda će on dati nešto ako uspemo da mu dovedemo njegovu sestru. Samo, ti nam nisi više potreban!

Šejn je znao šta to znači. Gledao je u oči bandita koje su mu obećavale samo jedno. Smrt!

— Možda! — promrmljao je on.

Svi su se iscerili prema njemu.

— Lord poznaje svoju sestru — frknuo je Henesi. — On takođe može da prepozna Roberta koji se u Engleskoj predstavio kao Penings. Dakle, nije teško pogoditi. Koga đavo!a si nam potreban još i ti?

Međutim, Šejnu je prošlo kroz glavu da će se sada dogoditi ono glavno. On im je smetao. Sa lordom Filburnom će lako izaći na kraj.

Henesi je obrisao čelo, a zatim se njegova ruka spustila dole ispod stola.

Ostali su sedeli mirno i posmatrali šta se događa. Bilo im je jasno da se tamo nalazi Henesijev revolver.

Šejn je znao, ubiće ga hladnokrvno.

Šejnu je sada to bilo jasno. Bez oružja nije mogao ništa da uradi. Ipak...

Taj trik je bio zastareo, međutim u ovom trenutku kada se nalazio u teškom položaju on ga se setio. Ni sam nije verovao da će uspeti.

Pored glave Toma Henesija Šejn je mahnulo rukom prema stepenicama.

Bandit je pomislio da se tamo pojavio taj suludi lord i za trenutak se okrenuo brzo. A i ostali su okrenuli glave na tu stranu.

Bio je to samo delić sekunde, ali i to je bilo dovoljno. Šejn je brzo ustao sa stolice koja je s treskom pala na pod. Sada su pogledi bandita bili upereni u njega. Međutim, sve se dogodilo neverovatno brzo. Šejn nije ni video revolver u Hensijevoj ruci. Povijene glave, pokrivši lice rukama Šejn je skočio na procorsko staklo i začas se našao napolju. Henesi-

jevo olovo je zakasnilo. Ono je zviznulo iznad Šejnove glave. A zatim za bandita više nije bilo cilja u koga bi pucao.

— Svetlo! — kriknuo je Soni. On je svojim revolverom oborio dve lampe.

— Prestani s tim! — riknu Tom. — Taj nitkov nema oružja.

To je bilo tačno ako se uzme u obzir da je Henesi uzeo Šejnu oba „remingtona”. Ali, bandit nije slutio da je Šejn uzeo revolver koji je našao kod Moli.

Šejn je pobeo od polomljenog prozora. Noć je bila obasjana mesečinom.

U Herstu nije bilo pločnika. Henesi ga sigurno neće moći primetiti! Bandit je pojurio prema vratima. Naletio je pravo na cev Šejnovog revolvera. Prasnuo je pucanj.

Bandit je pao. Šejn je uzeo svoje „remingtona” iz njegovog pojasa i iscerio se zadovoljno, jer on je u međuvremenu video da se u revolveru koji je uzeo od Moli nalazi samo jedan metak. Hteo je da ga baci kao nepotrebnu stvar, ali ipak ga je gurnuo pozadi u džep pantalona. Ta stvarčica mu je učinila neočekivanu uslugu.

— Hej, jesi li uhvatio tog kućkinog sina? — čuo je Šejn Sonijev glas.

On je prošao kroz salunska vrata i spotakao se o telo svoga brata, a Šejnovo olovo ga je pogodilo.

Međutim, sada su ostali banditi krenuli napolje.

Kevin Skot je prvi otkrio dva nepokretna tela. Opsovao je.

Šejn je stajao pored uluka zgrade u jednom uskom udubljenju u zidu. Oba revolvera su mu bila spremna za paljbu.

Džo Sater, jedan od komančerosa je riknuo i istrčao na ulicu. Sledećeg trenutka je počeo da puca. Na koga, to bi samo bog mogao da zna. Nikoga nije bilo nigde.

U svakom slučaju Šejn je imao prednost pošto su i ostali naslepo pojurili za Saterom. Čak je i šankista izašao iz saluna.

Najmanje će ga tražiti u kući. Bar tako je Šejn mislio. Bilo je to kao u pokeru, nikad se ne zna koja će se sledeća karta izvući u igri.

— Dvesto dolara, slatka moja — mahnuo je Šejn novčanicom.

Moli prosto nije verovala svojim očima. Novčanica u Šejnovoju ruci kao da ju je začarala. Obično su joj plaćali deset, a pijani i dvadeset dolara. A od toga je polovinu uzimao Sam, taj odvratni nitkov.

— Dvesto dolara, bebiце — osmehnuo se Šejn. — To mi znači život! Jer više nemam.

— Neka te đavo nosi! — ciknu Moli naizgled ljutito.

— Vrabac u ruci je uvek bolji nego golub na grani — rekao je Šejn. — A nadam se da si u međuvremenu izbila sebi iz glave lordov novac.

— Ona pucjava pre nekoliko minuta, da li su nišaniili u tebe? — upita Moli.

— Ne znam kuda je olovo odletelo — reče Šejn — ali sam siguran da je bilo namenjeno meni.

— I, šta ti sada očekuješ od mene?

— Da me sakriješ ukoliko budu pretraživali kuću.

Moli je tužna pogleda odmerila svoj krevet. Tu bi sve bilo lako. Ali, dvesta dolara...

Šejn joj je dao vremena da razmisli. Nije po svaku cenu hteo da žuri.

— Ako ti sada u tvojoj slatkoj glavici razmišljaš o tome šta ćeš dobiti ako me odaš onda se varaš. Nećeš dobiti nijedan cent.

Moli je pocrvenela u licu. Šejn je pročitao njene skrivene misli. Cutala je.

— Nemoj da se ljutiš, mala, meni se učinilo da si na nešto tako pomislila. Znaš već... meni je preostalo još jako malo...

— Hajde — reče Moli.

Ona je uzela Šejnu novčanicu iz ruke i smestila je negde u svojim bujnim grudima. Zatim je uzela lampu i krenula napred preko dugačkog hodnika. Stala je ispred jednog zida. Tek kada je otvorila drvena vrata Šejn je ugledao malu prostoriju koja je bila jako uzana. Tu su skoro mogle da se smeste samo metle za čišćenje prostorija.

— Ulazi unutra! — naredila je Moli i osmehnula mu se pakosno.

— Moj život nalazi se u tvojoj slatkoj ručici — rekao je Šejn. — Sam, taj prevrtljivi smrdljivko, da li on zna za ovu rupu kao i ti?

— Sam! — frknula je Moli. — Ulazi unutra. Posao je zaključen, brate moj visoki. Ali samo pod uslovom da ti tog lupeža Sama pošalješ na onaj svet čim ti banditi budu otišli. Ako hoćeš možeš ostati na njegovom mestu. I, za tebe je sve ovde u ovoj kući besplatno. S tim mislim sve! Kako ti se to dopada, amigo?

Ona se isprсила. Imalo je šta i da se vidi.

Šejnu je zastao dah. Tako lepe grudi! Pa za njih bi neko dao i glavu.

— Složili smo se, devojčice — rekao je Šejn i osmehnuse. — Samo da te još nešto pitam. Ko je vlasnik ovog dućana?

Moli se zadovoljno kikotala.

— Zar još uvek to nisi saznao? Naravno, Al Roberts.

Čitav sat su tražili Šejna, a zatim su odustali i vratili se u salun. Sam je razočarano gledao njihova lica koja su mu govorila sve.

Prišli su šanku i uzeli boce koje im je konobar pružio.

— Da li se još uvek nalazi u naselju? — upitao je Sam.

Kevin Skot ga je presekao mrkim pogledom.

— Zašto to hoćeš da znaš? — grmnu on.

Sam je slegao ramenima.

— Osvrnuo sam se iza kuće — objasnio je on. — Njegov konj se nalazi još uvek u dvorištu.

Tom Henesi je vrteo glavom.

— Onda se taj nitkov negde ovde sakrio — zabrundao je on.

— On će pokušati da dođe do svoga konja — reče Soni, opiti!

— To je i meni jasno! — zarežao je njegov brat. — Postavićemo stražu u dvorištu. Ti i Džo ćete biti prvi. Što se mene tiče možete sa sobom poneti bocu pića, ali nemojte se opii!

Kevin Skot je odmahnuo glavom.

— Zašto vam toliko smeta taj čovek? — upitao je. — Uostalom, imamo tu tog Engleza.

— Ti tako kažeš — rekao je Henesi. — Biće mi drago da se uverim u to.

— Biće mi isto tako drago da ti pokažem da je to tačno i ja ću poći s tobom — objasnio mu je Skot. On je mislio na novac lorda.

Skot kao da je imao nešto protiv da komančerosi uzmu sav taj novac. On i Henesi gledali su jedan u drugog kao razjarene zveri. Jer, Skot je razmišljao, ti kojoti će pre ili kasnije pokušati da rastrgnu njega i Meta. Onda će njihov novac biti vraćen. Onaj kojim su se otkupili. A tu su i dolari lorda Filburna. Prvi put mu je palo na pamet da mu Šejn može poslužiti kao protivnik tih đavolskih komančerosa!

Tom Henesi je sišao niz stepenice ispred Skota. On se brzo oporavio od udarca metka koji je uputio Šejn. Obratio se šankisti.

— Hej, momče, pokaži nam sobe! — viknuo je on.

Sam je klimnuo glavom i krenuo napred. On je pritisnuo kvaku na jednim vratima, ali ona su bila zaključana.

— Skloni se ustranu! — naredio je Henesi. Jednim snažnim udarcem noge otvorio je vrata.

Lampa koja je stajala blizu kreveta na stolu širila je oskudnu svetlost oko sebe.

Henesi je opsovao. U svakom slučaju mogao je da vidi da je krevet bio razmešten ali nikog nije bilo u njemu.

Kevin Skot je frknuo kao divlji mačak.

— Taj nitkov je uhvatio maglu! Zajedno sa svojom torbicom u kojoj su se nalazili dolari. Kako se to moglo dogoditi?

Tom Henesi se okrenuo i uhvatio ja grudi Sama, šankistu.

— Sada je dosta! — viknu on ljutito. — Šta se u stvari ovde događa? Šta si ti sakrio Englezu od nas, ti lukavi džokeru?

Sam se sagnuo uhvaćen Henesijevom snažnom šapom.

— Ja?... Sakrio... — mucao je on. — Kako bih ja to mogao učiniti? Ja sam sve vreme...

— On je u pravu — reče Kevin Skot ljutito. — On je sve vreme bio s nama. Ali, šta je sa malom kurvom — kako se ono zvaše?

Henesijeva ruka je popustila i Sam je odahnuo.

— Moli — reče on brzo. — Mora da je umešala svoje prste u ovu igru. — Bio je siguran da ta devojka zna sve ađ

se nije usudio da to kaže banditima. Ko bude imao lorda uz sebe, taj će napraviti dobar posao!

— Postoji li neki drugi izlaz kroz koji se može napustiti zgrada, a da se ne prođe kroz salun? — upitao je Kevin Skot. On je za razliku od vode bande bio miran i staožen.

— Nemoj se uzbuđivati, amigo — kazao je Sam. — Bez konja ne može niko da ode iz Hersta. Ni Englez ni Sejn. Čak i da su sada zajedno. Oni se nalaze u klopci u naselju.

— Pretražićemo kuću, momci! — naredio je Henesi. — Soni i Džo nalaze se dole kod raga.

Krenuo je uz stepenice.

— Hej, napred! — riknuo je on. — Ovde će biti posla! Krčmaru, ti ćeš nas voditi kroz kuću! Pretražićemo sve, svaki kutak. Jesi li razumeo? Kladim se da se bar Englez zavukao negde ovde, ali mi ćemo pronaći tog prokletog pacova ili će mene davu odneti. Ako ne, onda ćeš ti nastradati.

— Pitao sam ga da li postoji neki drugi izlaz iz zgrade — doviknuo je Skot.

Sam je pokazao rukom hodnik.

— Tamo se nalaze merdevine za slučaj požara — reče on. — Preko njih se može spustiti u dvorište.

— A zašto ne bismo proverili to sada odmah? — upitao je Skot i iscerio se prema Henesiju.

Henesi je krenuo dugačkim hodnikom na čijem se kraju nalazio neki uzan izlaz. Kada ga je otvorio ugledao je merdevine kojima se moglo sići u dvorište. Nije mogao mnogo da vidi jer je dvorište pokrivala senka zgrade.

— Halo, Soni! — riknuo je Henesi. Nije bilo odgovora. — Soni, Satere, do đavola, odgovarajte!

Opet mrtva tišina.

— Tu nešto nije u redu! — ciknuo je Skot.

— Možda su ti momci zaspali! — reče Henesi više nestrpljiv negoli zabrinut. — Dosta su brendija popili...

Skot se progurao pored Henesija i spretno se spustio niz lake stepenice koje su se ljučjale.

Henesi je ostao na mestu na kom se nalazio. Patio je od vrtoglavice i nije se usudio da se spusti sa tako velike visine.

Prošlo je dosta vremena.

Tom Henesi je s nestrpljenjem očekivao šta će mu Skot javiti.

Ništa!

— Možda je i on upao u neku đavolski opasnu zamku?

Tišinu je prekinuo Skotov glas.

— Sto mu grmova — riknuo je on. — Dođi dole i sam pogledaj, hombre!

V

Čitav sat su ga tražili u naselju. Šejn je to vreme iskoristio. Moli ga je najзад pustila iz sobice.

— Roberts? Da li si zaista rekao Roberts? — upitala je.

Moli je izgledala kao devoјčica koja je zagrizla zabranjeni kolač.

— Nisam rekla ništa — osmehnula se ona. Moli se izgleda uplašila da se nešto izbrbija i bojala se nečeg što može da joj se dogodi. — Zaboravi tu glupost!

Sejn je izašao iz tesne sobe u kojoj nije mogao da stoji uspravno. Uhvatio je Moli za ruku. Osmehnuo se.

— Hajde, kaži već jednom istinu! — rekao je tiho. — Kakve veze ima Roberts sa ovom jazbinom?

— Herst — odgovorila je devojka. — On je onda ubio Hersta. Dok su igrali karte. Roberts je tvrdio da Herst vara.

— Herst? Pa tako se zove i naselje. Da li je Roberts vlasnik ovog ćumeza?

Moli je potvrdno klimnula glavom.

— Sećaš li se kada je to bilo?

— Pa oko pre dve godine kada je Al došao ovamo sa Engleskinjom.

— Pričaj samo dalje, devojčice. Hoću da saznam sve.

— Herst je stalno gubio. Na kraju je kao zalog stavio svoj salun kada je Roberts bacio 50.000 u pot. Onda su pucali i Herst je dobio kuglu u čelo.

— Posle toga Roberts i njegova žena su se brzo izgubili iz ovog mesta.

— Roberts te je ostavio — reče Šejn. — Verovatno je usput negde izgubio i svoju englesku ledi...

— Roberts je meni i Samu objasnio da ovaj salun pripada sada njemu. Mi je trebalo da dalje vodimo posao. Sama je u neku ruku naimenovao za glavnog vodu poslova, bar tako je tvrdio Sam kada je Roberts nestao. Šta sam ja mogla protiv toga? — upita Moli.

— I znači, Roberta više otad nikada niste videli?

Moli je odmahнула glavom.

Sejn ju je pogledao oštro.

— Valjda nećeš da mi kažeš da jedan poslovan čovek, a to je Roberts bez svake sumnje, godinama ne prima nikakve prihode od ovoga što poseduje, slatka moja? Misliš da sam toliko glup?

Moli je izvesno vreme ćutala. Zatim je ipak progovorila.

— Sada je svejedno — rekla je. — Sam je slao novac svaka tri meseca.

— Vi nemate banku u ovom gnezdu?

— On je uvek jahao u Hounsdaun i tamo je ostajao uvek skoro nedelju dana.

— E, to je već nešto — iscerio se Šejn zadovoljno. — A kuda je taj nitkov slao novac?

— Ne znam, stvarno ne znam — reče Moli.

Šejn je počeo da joj veruje. Sada mu je, izgleda, pukio pred očima.

— Krenuću za tragom koji ste namirisali ti i Sam. Pošto ste saznali zašto je lord Filburn krenuo na tako daleki put mislili ste da izvučete veliku korist iz toga. Međutim, ja i ti lupeži smo vas sprečili u tome. Za vas je bilo važno samo da se domognete Engleza, a da se oslobodite mene i bandolerosa. U svakom slučaju, hvala ti. Spasila si mi život. To neću zaboraviti, slatka devojčice.

Moli nije odgovorila ništa. Gledala je u njega svojim krupnim lepim očima.

— Hajde, moramo nestati odavde, zajedno sa lordom Filburnom — kazao je Šejn. — A potreban nam je i Sam.

Gurnuo je Moli ispred sebe prema sobi u kojoj se nalazio lord.

Vrata nisu bila zaključana. Lord se bio raskomotio i hrkao je glasno. Kada ga je Šejn prodrmao Filburn je skočio. Bio je zbunjen i drmao je glavom.

— Ne vidim... ja ne vidim... mora da sam oslepeo — ciknuo je on.

Šejn se iscerio.

— Možda pre toga morate da skinete povez sa očiju, lord.

— Šta se opet dogodilo? — upitao je Filburn.

Šejn je gledao u njega.

— Molim vas da ustanete, milorde — rekao je on. — Biće bolje da obučete pantalone i da obujete čizme, jer predstoji nam jedno dugo jahanje.

— Da li ste vi poludeli? — upita lord. — Sada usred noći? Pa to je nemoguće!

— Do đavola, uradite onako kako ja kažem! — rekao je Šejn.

— A šta će ovde ta žena? — upitao je lord i pokazao rukom na Moli koja se nalazila na vratima.

— Ona ide sa nama.

— Ne! I osim toga ja hoću da spavam.

Okrenuo se na drugu stranu.

Šejnu je već bilo dosta. Uhvatio je Filburna i podigao ga sa kreveta.

— Ako vam je stalo do spavanja onda sačekajte da vas uhvate ti banditi. Ja ću svakako odmagliti jer oni žele da me ubiju. Ti lupeži se mogu pojaviti svakog trenutka ovde. Uzeo je Filburnovu torbicu sa novcem.

— Hej, moja torbica s novcem! — viknuo je lord kreštavim glasom. — Zašto ste je uzeli?

— Pre nego što su je ti banditi zgrabili, uradio sam to ja — rekao je Šejn.

Moli je pomogla Filburnu da se obuče, mada se on protivio tome. Pri tom je pominjao neka imena i Šejn se čudio odakle ih jedan engleski lord zna.

Baš kada su ušli u hodnik čuli su komančeroše kako ulaze dole u salun.

Šejn je tiho opsovao.

— Evo nas! — reče on tiho. — Sada više ne možemo da izađemo iz kuće. Prišao je stepenicama i pogledao u salun. U svakom slučaju on i lord su se nalazili opasno opkoljeni.

Iznenada se pored njega stvorila Moli i povukla ga za rukav jakne. Pokazala je rukom hodnik i krenuli su. Filburn je pošao za njima kao neki mesečar.

Kada je Moli otvorila vrata Šejn je odahnuo. Tako su došli u dvorište i do svojih konja a da ih niko nije primetio. Pogledao je u Moli.

— Ti ostaješ ovde — rekao je. — Ti ne znaš ništa, zar

ne? Tebe i Sama ću povesti sanama kada vazduh bude fičst.

Pred njima se nalazio mračno dvorište.

— Treba da sačekate dok vam dam znak, ser — rekao je Šejn. — Jedan tihi zvižduk.

Filburn je gledao zornjeno u njega. Bio je uvređen. Šta se može očekivati od tih varvara u odnosu na jednog engleskog lorda! Međutim, potvrdno je klimnuo glavom.

Kada je Šejn sišao sa vatrogasnih merdevina i osvrnuo se naokoio čuo je glasove i korake.

— Ako je to kopile toliko glupavo da se pojavi ovde mi ćemo ga jednostavno upucati i sve je rešeno.

Bio je to Sonijev glas, brata Toma Henesija. Šejn je odmah raspoznao ko govori. On je stajao pored merdevina i gledao unaokolo. Međutim, bilo je mračno.

Šejn se samo bojao da Filburn ne napravi neku glupost i da ih tako oda. Moli je još uvek stajala pored lorda i osluškiivala. Još se nije čuo Šejnov znak. Ali, ništa!

— Izgleda da nekog ima u dvorištu — šapnuo je lord devojci.

— Čutite! — šapnu Moli. Stavila je prst na usne.

Čuo se i zveket čizama. Ljudi su silazili niz stepenice. I glasovi su se čuli. Raspoznala je i Samov glas. Taj prokleti nitkov! Koristio ju je dve godine. Za njega ona nije bila ništa drugo nego jedan običan predmet koji se mogao iskoristiti u svako doba, a i da se iznajmi drugima kako bi se dobio novac. A sada on vodi bandite ovamo!

— Morate nestati sa ovog mesta, ser — prošaputala je Moli. Pokazala mu je merdevine.

— Ali, ja ću sačekati dok mi on da znak — reče Filburn koji je sa strahom u očima gledao u merdevine.

— Krenite već jednom, jer ti nitkovi već dolaze gore! — šapnula je ona. — Nemojte da vas nađu ovde! — rekla je Moli tiho.

— Hej, tamo kao da je krenulo nešto! — viknu Sater. Izvadio je svoj revolver.

I Soni je čuo da je nešto šušnulo.

Ipak, ništa!

— Ovo mi se ne dopada! — ciknuo je Soni. — Ostani ovde Satere, a ja ću pogledati šta bi to moglo da bude.

On je kliznuo bez ikakvog šuma kroz noćnu tminu i uputio se u pravcu odakle se čuo zvuk.

Šejn je zapeo nogom za jedan kamen i pao. Ostao je da leži nepomično. Bilo mu je jasno da se odao. Napregnuto je slušao da li će se nešto čuti u noćnoj tmini. Ipak, neko se šunja. Da nije bilo tog lošeg brendija on bi još i ranije primečio Sonijev veliki nos. Ovako, učinilo mu se da je već bilo suviše kasno.

Lord je kriknuo sa stepenica. Držao se jednom rukom na stepenicama pošto mu se ispod nogu polomila letva.

Soni je čuo krik i pogledao gore. Nije mogao ništa da vidi. Ipak je nastavio da ide prema mestu odakle je čuo šum.

Šejn je ugledao revolver ispred sebe. Prevrnuo se ustranu i kod trećeg pucnja je skočio na bandita munjevito kao puma. Pali su obojica. Soni je još uvek držao u ruci opasnu

gvožduriju ali ga je Šejn držao za ruku i nije mu dozvolio da puca.

Ipak je neko pucao. Bio je to Džo Sater. On je bio istrčao iz dvorišta.

Iza Šejna se čuo tup udarac. Bio je to Filburn. Pao je ali je imao sreće. Prošao je samo sa malim ozledama. Jaukao je tako glasno da je Šejn poželeo da ga tresne po glavi i onesvesti ga kako bi taj šašavi čovek već jednom shvatio gde se nalazi.

U međuvremenu Šejn je uspeo da uhvati Soniju za grlo. Soni se očajno borio da dobije vazduh. Ipak je bandit uspeo da puca.

Sasvim slučajno Sonijeva kugla je pogodila Džoa Satera baš u srce. On je pao i više se nije micao.

Šejn je čvrsto držao Soniju i on je ispustio oružje.

U kući se otvorio jedan prozor.

— Da li ste sredili te nitkove? — začuo se Henesijev glas.

Šejn je uputio jednu kuglu gore i vođa bande se uplašeno trgao nazad. Bilo mu je odmah jasno da s lampom koju je držao iza svojih leđa predstavlja odličnu metu.

Šejn je pritrčao Filburnu. Pomislio je da je lord slomio nogu a možda i obe. On je uhvatio lorda, prebacio ga preko ramena i potrčao s njim prema konjima. Tamo ga je stavio popreko preko sedla.

— Uzmite se u pamet, ser — rekao je on. — Mi moramo što pre nestati oдавде, inače će nas banda poubijati.

Poveo je konje prema izlazu iz dvorišta. Skoro da nije verovao svojim očima kad se okrenuo i ugledao lorda koji se uspravio u sedlu.

— Zar ste hteli da me nosite kao džak krompira, vi čudovište jedno! Jaoj, kako me sve boli...

VI

Šejnu je bilo jasno da će im banda uskoro biti za petama.

Kada su izašli na ulicu pred njima se pojavio neki čovečuljak koji se klatio na svom konju. Mlad, skoro nedorastao.

— Hej, mister! — doviknuo je on. — Deset dolara i ja ću vam pokazati skrovište gde vas niko neće tražiti. Čak ni taj prokleti Sam Fuler.

Na mesečini je sada Šejn primetio da je to neki mladi Crnac. Svaka pomoć mu je dragocena!

— Slažem se, dečko — rekao je Šejn. — Nije baš ugodno, ali eto uzjaši konja iza mene.

Mladić je uzjahao vrlo spretno.

— Sada levo, a zatim u pravcu gde se nalaze dva usamljena drveta, ser — kazao je mladić iza Šejna.

Lord je poterao svoga konja pored Šejnovog.

— Šta pak sada nameravate sa tim crnim majmunčetom? — upitao je ljutito.

— Ljudi kao što ste vi drže ih u kavezu i odvratio je

Šejn. — Ja sam jedan od onih koji misli da nam oni mogu pomoći. Čak i da nam spase živote.

Mladić iza Šejna je pljunuo u pravcu gde se nalazio lord Filburn.

— Ako se usudi da me još jednom nazove crnim majmunom, onda se mi rastajemo, momci! — ciknuo je on.

Filburn je već držao bič u ruci kada ga je pogodio Šejnov pogled.

— Ostavite to, ser! — opomenu ga on. — Inače ću vas vratiti banditima kao robu bez vrednosti. Bez obzira šta se nalazi u vašoj torbi. A šta će ti lupeži uraditi sa vama biće mi svejedno.

— Zašto ti ovo radiš, amigo? — pitao je Šejn preko ramena.

Mladić se samo osmehnuo. To je bilo sve. Međutim, Šejnu je bilo jasno da se tu ne radi samo o deset dolara.

Jahali su oko pola sata između bregova pokrivenih peskom. S vremena na vreme mladić je pokazivao pravac kuda treba da se ide.

— Tu smo! — reče mladić.

Skočio je sa konja. Pokazao je rukom neku pećinu. Bila je skoro zatrpana peskom.

Filburn je prvi skočio sa konja. A kod njega uvek problemi. Nagazio je zvečarku, otrovnicu! Šejn ju je odmah upucao iz svog revolvera.

Podigao je šesir.

— Do đavola! — viknu on. — Pa tu su zmije!

Mladić se smejao.

— Zato se i zove pećina zmija — objasnio mu je on. — Teško da se neko usudi da dođe ovamo.

— Zašto nas nisi opomenuo, ti đavole?

Mladić je pokazao rukom prema lordu Filburnu.

— Nazvao me je crnim majmunom, zar nisi čuo?

— A ti si zatim pljunuo na njega — promrmrljao je Šejn.

— To je u neku ruku poravnato. Ali, šta dalje?

— Tu vas niko neće tražiti.

Pokazalo se da je pećina mnogo prostranija nego što je Šejn mislio. Smestili su i svoje konje u njoj.

— A tragovi u pesku? — upitao je Šejn. — Oni će nas sigurno odati, zar ne?

Mladić je odmahnuo glavom.

— Ne bojte se, mister — odgovori on. — Neće proći ni sat a dunuće južni vetar koji pokriva sve tragove i to jako brzo.

Šejn je držao novčanicu od dvadeset dolara u ruci.

— Kako se zoveš, mladiću? — upitao je on.

— Zašto hoćete to da saznate, mister? — upitao je mladić umesto odgovora.

Zvučalo je to prilično grubo. Još uvek nisu postali prijatelji. Ništa se nije izmenilo ni kada mu je Šejn stavio novčanicu u ruku.

— Hoću samo da saznam zašto si nam pomogao?

U crnim očima mladića je sevnula vatra.

Šejn je klimnuo glavom.

— Možda možemo postati prijatelji, mladiću? — upitao je on.

— Zovem se Cezar — čuo se odgovor posle izvesnog vremena. — Cezar Holm, tako me je krstio gazda moga oca još kada je moj tata bio rob.

— Ja se zovem Šejn.

Cezar se osmehnuo.

— Pa ja to već davno znam — rekao je veselo. — U Herstu već svi znaju šta se dogodilo zadnjih sati u gradu.

— Smešno — kazao je Šejn. — A za to vreme nije bilo nikoga na ulici.

Cezar se iscerio.

— Oni su kao neki pacovi, mister — rekao je on i odmahnuo rukom. — Kad naiđe neki stranac oni se zavuku u svoje rupe.

— Još mi nisi kazao zašto si nam pomogao.

Mladić je prešao rukom preko svoje kovrdžave kose.

— Vi jurite tog prokletog Robertsa — reče on. Pokazao je rukom prema lordu. — On traži svoju nestalu sestru. Ali, i ostali žele da ubiju Robertsa! — zastao je za trenutak a zatim nastavio:

— Englez može da nađe svoju sestru i da nestane s njom. Međutim, Robertsu ne treba ništa da se dogodi. Moja sestra ima dete s njim. a detetu je potreban otac, bez obzira da li je on neki prokleti lupez...

— Govori, inače ću ti prerezati grlo! — viknu Henesi. Njegov nož bio je tu blizu. Tamo napolju u dvorištu ležao je Džo Sater pokriven samo jednim čebetom. Njegovoj bandi ionako nije mnogo bio od koristi.

Sam Fuller se uhvatio za grlo kao da je on trebalo da bude proboden, a ne Moli. Uostalom, ona je bila njegov najlepši i najvredniji predmet u zgradi. Gde će naći zamenu za tako lepu devojkicu ako je sada ubiju. A oni su to nameravali. Doduše, tu je bila još i Isi Holm koju je ostavio Al Roberts, ali ona je bila crnkinja, a mnogi u Herstu nisu hteli da imaju veze sa crnkinjama.

— Pustite je na miru, odakle bi ona nešto znala! — pokušao je krčmar da ublaži stvar.

Soni, koga je još uvek bolelo grlo od Šejnovog stiska, okrenuo se brzo i uperio revolver u Sama.

— Ne mešaj se, inače ćeš se loše provesti, čoveče! — riknuo je on.

Moli je ćutala kao zalivena. Samo je gledala uporno u Sama. Nadala se da će i on ćutati. Šejn je obećao da će doći po nju i Sama čim ovi nitkovi odu iz grada.

Tog trenutka oglasio se Sam Fuller.

— A šta ako vam odam mesto gde se nalazi Al Roberts, džentlmeni? — upita on.

Henesi je vratio nož u korice i odmerio Sama hladnim pogledom.

— Trebalo je dugo vremena da se odlučiš da to kažeš, ti kućkin sine! — frknu on. — Dakle ti znaš gde možemo da nađemo Roberta i njegovu Engleskinju? Uz to, mene Engleskinja ne interesuje. Niti pak kuda je nestao njen brat, lord.

— Tražićemo ga, Tomi — rekao je Soni kreštavim glasom. — Taj smešni lord će isplatiti još nekoliko stotina hiljada. Ne znam zašto tako mislim, ali niko iz Engleske nije došao ovamo praznih džepova. A pogotovu što je krenuo u poteru za svojom izgubljenom sestrom.

— Gde možemo da nađemo lorda i Šejna? — upitao je Henesi Sama i pogledao ga mrko.

Krčmar je slegnuo ramenima.

— Ne znam — odvrati on. — Kunem vam se da ne znam. — Možda su krenuli u Houmsdaun. Da sam ja na vašem mestu ja bih krenuo u taj grad.

— Da ostavimo sada to — zagrmio je Henesi. — Rekao si da znaš gde možemo da nađemo Roberta.

Moli je sedela kruto na svojoj stolici. Skoro da joj se

Možda je i Sam Fuller shvatio da je napravio grešku. stomak prevrnuo i ona je proklinjala Sama koji je sve kvario.

Ali, tu se sada nije moglo ništa promeniti.

— Laredo — rekao je tiho. — Uvek sam mu novac siao u Laredo. To su pare koje je dobijao od ovog hotela.

Henesi ga je rasejano gledao.

— Laredo? — upita on. — Pa to se nalazi na meksikanskoj granici. Ko nama može garantovati da taj lupež prelazi preko granice samo da bi uzeo novac?

Soni se iscerio.

— U tom slučaju imamo široko polje pred nama — zagroktao je on. — Najpre Laredo a zatim talasi Rio Grande del Norte. Onda smo već u Meksiku. Provincije Koahuila i Nuevo Leon. A tu možemo godinama lutati dok ga ne nađemo.

Henesi je vrteo glavom.

— Možda bi bilo najbolje da mi tog nitkova sačekamo u Laredu kad dolazi da uzme svoj novac! Kada ćeš mu sledeći put poslati novac. Same?

— Kroz dve do tri nedelje, mister.

Henesi je klimnuo glavom.

— Dve do tri nedelje — zabrundao je on. — To nije loše. Toliko nam je potrebno da stignemo u Laredo.

VII

Filburn te noći nije mogao da spava. Stalno su mu pred očima bile kobre!

Dve sveće bacale su oskudnu svetlost na prostoriju u kojoj su se nalazili Cezar je odjahao natrag u Herst na Šejnovom konju

— A šta onda, ako se taj klipani ne vrati sa vašim konjem? — upitao je Filburn podrugljivo.

Šejn je odmahnuo rukom.

— Vratit će se — odgovori on. — Budite sigurni u to, ser.

— Otkud vi to znate? — upita lord i osmehnu se pakosno.

— Treba poznavati ljude, milorde — odgovorio je Šejn. — Verovatno to ne bi uspeło onome koga okružuju samo lakeji.

Filburn je ovu pouku primio bez reči.

Kada je Šejn ujutru izašao iz pećine opet je ugledao konbru. Njegov revolver se brzo podigao i već sledećeg trenutka glava otrovnog gmizavca je bila razmrskana.

Filburn, koji je bio zaspao, trgao se uplašeno kao da je kugla njega pogodila.

Šejn se vratio u pećinu i rukom mu pokazao da može biti miran.

— Ne brinite — rekao je on. — Neke od tih životinja nisu bile upoznate s tim da smo mi sada ovde domaćini.

Kasnije je Filburn počeo da se ismeva zbog Cezara.

— Pa vi ste veliki psiholog — rekao je. — Ali, meni se čini da je taj izabrao najbolji način da se domogne te vaše rage. Otišao, nestao pa sad idi pa ga traži.

Šejn ništa nije odgovorio.

Bilo je skoro podne kada se Cezar pojavio između peščanih uzvišenja. Jahao je neku mazgu i vodio Šejnovog konja za uzdu.

Šejn je pogledao u Filburna i osmehnuo se.

— Trebalo ti je dosta vremena, prijatelju — obratio se Šejn mladiću.

Sada na dnevnoj svetlosti moglo se videti kako Cezar izgleda. Lep mladić, negde preko petnaest godina.

— Da niste pomislili da ću vam ukrasti konja i uhvatiti maglu? — upitao je on.

— Nije to najgore — rekao je Šejn. — Mogao si ti da odaš naše skrovište tim lupežima u salunu.

— A što smo prijatelji! — bunio se Cezar.

Šejn se osmehnuo.

— Nisam to ozbiljno mislio — rekao je on.

Mladić je mahnulo rukom.

— Dobro — reče on. — Na neka pitanja se može i kasnije odgovoriti. Hteo sam da vidim šta će ti nitkovi preduzeti. Oni su za novac popeli u sedla dosta ljudi i sada vas traže.

Šejnov pogled je zabrinuto lutao negde u daljinu.

Mladić je to primetio.

— Nemojte se bojati — reče on. — Ovde neće doći. To je sigurno.

— A banditi? — upita Šejn.

— Jedan je mrtav. Sahranili su ga u dvorištu.

— Da li si saznao kakve su njihove namere?

— U svakom slučaju idu na daleki put. Njih dvojica su bili u prodavnici i kupili stvari koje su potrebne za daleko putovanje. Izgleda da će sa sobom povesti i Soma Fulera. Bar tako sam ja saznao.

— A kakva im je namera? — umešao se lord u razgovor.

— To nije teško odgonetnuti — promrmljao je Šejn. — Oni hoće da se domognu dva miliona, nasledstva vaše sestre. A Sam sigurno zna gde se nalazi Al Roberts...

*

Šejn se pobrinuo unutra oko konja kada su napolju prasnuli pucnji. Potrčao je prema izlazu sa puškom u rukama. Nasmejao se.

Lord Filburn je stajao raširenih nogu kao neki ratnik i pucao u jednu zvečarku koja se pojavila pored kamena. Naravno da je promašio i Šejn ju je odmah upucao.

Filburn ga je srdito posmatrao. Pošto je ispucao sve metke obratio se Šejnu:

— Ovi revolveri nisu nizašta! — frknuo je on. — Pa to je pogrešna konstrukcija!

Bacio je besno mali revolver od sebe.

Šejn je prišao i podigao ga. Stvarno, kad se uporedi sa revolverom kalibra 45 ovo je bila igračka za decu. Mali, kratak i uostalom nije bio ni pola toliko težak kao jedan „kolt“. Međutim, bilo je potrebno da se podigne samo jedna poluga onda se iz njega moglo opaliti četrnaest metaka pošto je novi magazin odmah mogao da se upotrebi. Eto, moglo se četrnaest puta pucati, ali samo u bliskoj borbi.

Šejn je stavio „vebster“ u svoj džep.

— To je moj revolver! — ciknuo je Filburn ljutito. — I...

Šejn je odmahnuo rukom.

— S ovom igračkom možete samo da nam navučete na vrat bandite koji nas svuda traže — rekao je on.

Lord je hteo da se brani, ali ga je Šejn sprečio. On je ugledao jahače koji su se pojavili koso od njih na jednom pešćanom uzvišenju. Zgrabio je Filburna kao nekog zeca i uvukao ga u pećinu. Najradije bi upucao tog šašavog lorda koji mu je pravio toliko neprilika.

— Vidite li...

Šejn je pokazao rukom prema jahačima. Mada „vebster“ nije mogao da se čuje tako daleko ipak je bilo jasno da su gonioči čuli pucnje.

Bilo ih je osam.

Filburn je zanemio. Zabrinuto je gledao onamo gore u breg.

Šejn je napunio svoju „vinčesterku“ i proverio punjenja svoja dva revolvera. Bio je spreman na sve.

Međutim, posle nekoliko trenutaka jahači su nestali i više se nisu pojavljivali.

— Da li su nas otkrili? — upita Filburn.

Šejn je slegao ramenima.

— Videćemo — reče on. — Možda su otišli samo da dovedu pojačanje.

Lord je bio iznenađen.

— Oni traže vas! — frknuo je on. — Kada razmislim, za mene bi bilo pametnije da angažujem komančeroše. Oni

bi me sigurno brže odveli do Dijane a i bio bih sigurniji. Bez zvečarki.

Šejn je gledao u Filburna i kao da nije verovao u to što je čuo.

Međutim, lord je mislio ozbiljno. Kao prvo, uhvatio je za uzdu svoga konja i izveo ga iz pećine.

— Šta nameravate? — upita Šejn.

Lord se namrštio.

— Šta nameravam da uradim? — upitao je Filburn. — Pa zar vam to nije jasno? Jašem u Herst i tamo ću tim ljudima ponuditi novac da mi pomognu da nađem svoju sestru Dijanu. I kladim se da oni neće odbiti tu ponudu.

— Ostavite te gluposti, ser — iscerio se Šejn.

Stao je ispred Filburna.

Lord je pokušao da ga odgurne u stranu.

Ipak je morala da sevine Šejnova snažna pesnica. Odsela je na lordovoj bradi.

Englez je pao i opružio se koliko je dug. Preselio se odmah u carstvo snova.

Kada se Filburn malo povratio primetio je da mu je Šejn vezao ruke na grudima. Brada mu je bila natekla i bolela ga je. Tek sada mu je puklo pred očima. Opsovao je. Sada se u njegovoj glavi uvrtelo to da je Šejn jedan običan lupež koji ga vuče za nos.

Šejn je ušao u pećinu.

Filburnov pogled je bio hladan i mračan.

— Izgleda da smo još jednom imali sreću — rekao je Šejn. — U svakom slučaju oni se više nisu pojavljivali.

— Vi, prokleta kopile, udarili ste me! — frknu lord. — A ja vas pitam, zašto?

— Samo zbog vaše i moje sigurnosti, ser — objasnio je Šejn. — Drukčije nije moglo biti.

— A ja vama obećavam da ćete visiti na užetu! — ciknuo je Filburn ljutito.

Idućeg dana popodne pojavio se ponovo mladić na svojoj muli. Ušao je u pećinu i začudio se kada je ugledao vezanog lorda. Šejn je pre toga zamolio lorda da mu svečano obeća da neće biti uvreda.

Cezar se iscerio. Međutim, nije zaboravio uvredu Filburna.

— Da li je i tebe nazvao majmunom, mister? — upitao je on.

Šejn je odmahnuo rukom.

— To nije — odgovorio je Šejn. — Ali je hteo da odjaše u Herst i da umesto mene uzme te bandite.

Cezar se čudio lordovoj gluposti.

— Zašto ga nisi pustio da ode, mister? — upitao je. — Ti lupeži bi ga prihvatili a zatim bi ga ubili.

Filburn je doduše čuo reči, ali nije verovao u ono što je došlo do njegovih ušiju. Za njega su Šejn i taj mladić igrali istu igru. Sve više je bio siguran u to. Naravno da su želeli njegov novac, to je bilo jasno. Ali, tu je bilo i drugih stvari. Šejn je znao i za Dijanin miraz. Možda i on poseže ruku za tih dva miliona. Takođe je tom nitkovu bilo poznato ono c

nasledstvu. Sigurno se nadao da će i tu moći nešto da zgrabiti. A oni iz Vašingtona će mu sigurno oprostiti. Filburn se namršio na Šejna.

— Kako stoje stvari u naselju, amigo? — upitao je Šejn.

— Ljudi koji su pošli u poteru za vama vratili su se natrag u Herst. Ovde vas nisu tražili, baš onako kako sam vam ja i rekao. Sutra banditi kreću na put. Uzeće Fullerao kao vođu. A u naselju svi znaju sve.

— A to je? — upita Šejn.

— Kada je Al Roberts pre više od dve godine došao ovamo i zapanjio Herst, sa njim je bila jedna mlada Engleskinja, kažu da je to bila njegova žena. Doneo je mnogo novca, njen miraz. Roberts ga je razbacivao, a uzgred je svoju sestru Isi ostavio u drugom stanju.

— Kako to, pa tek što je bio oženjen?

Mladić se namršio.

— On uopšte nije obraćao pažnju na svoju ženu — frknuo je. — Ona je celo vreme bila zaključana u jednoj sobi. U naselju nije videla nikoga od ljudi. A Roberts, taj nitkov, stalno je bio pored stola za poker. Ako bi ustao, onda je to bilo samo zato da se voli sa Moli ili mojom sestrom. Ja nisam u to vreme bio mnogo pametan ali sam opomenuo svoju sestru da se čuva tog nitkova. Međutim, ona me je nazvala nedoraslim klipanom i nije me poslušala. A onda je Roberts nestao jedne noći. zajedno sa svojom ženom.

Zatim niko više nije ništa čuo o njima.

Šejn je to sve znao ali je ipak strpljivo saslušao priču crnog mladića.

— U međuvremenu se saznalo da ovaj kostur od čoveka — nastavio je Cezar i pokazao rukom prema lordu — traži svoju sestru. Verovatno želi da je vrati u Englesku. Moguće je da mu je njegova sestra poslala neku poruku a da to Roberts nije saznao.

— Nije bilo baš važno šta se desilo sa Engleskinjom — nastavio je mladić. — Bar tako je Roberts govorio. Važan je bio njen novac. Nekoliko miliona dolara je ona donela kada se udala za tog nitkova. Da li je to istina to se ne zna. Ali, Roberts nikada nije pucao u prazno. Da li je neko kupio tog lepog Robertsā?

Mladić se iscerio.

Lord se namršio i besno povukao svoj rukav. Najradije bi udario tog bezobraznog klipana. Međutim, to nije trebalo da mu se kaže. On sam je bio svestan toga da njegova sestra Dijana nije bila lepa.

— Zašto ti nitkovi vode i Sama Fullera? — upitao je on mladića.

Cezar je pogledao negde u daljinu.

— Pa, on je jedini koji poznaje Robertsā lično — rekao je. — Naravno, osim Moli i moje sestre. A osim toga samo Fuller zna gde se Roberts nalazi.

— Šape uvis! — začuo se glas sa ulaza u pećinu.

Kevin Skot i Met su stajali tamo i cerili se. Cevi njihovih revolvera bile su uperene u Šejna.

Bilo je suviše kasno da se nešto preduzme. Šejn je samo slegao ramenima. Dakle, taj balavac ga je ipak odao!

— Dodite ovamo gde ima više svetlosti! — naredio je Kevin Skot.

Šejn je opsovao, ali je poslušao. Iznenadio se kada je ugledao i mladića koji je bio podigao ruke iznad svoje glave. Dakle, nije ih on odao!

— Izlazite! — viknuo je Skot.

On se povukao nešto nazad sve dok Šejn, lord i Cezar nisu stajali na ulazu.

— E, tako je dobro! — promrmlijao je bandit.

Šejn je pogledao na sve strane. Očekivao je da će videti komančeroše, ali oni se nisu nigde mogli videti.

Znači, Skot i njegov pratilac igraju svoju sopstvenu igru!

— Dodite vi ovamo kod nas, ser — reče Skot. Dao je Filburnu znak rukom.

Lord je uvređeno odmahnuo rukom.

— Sva sreća da sam naišao na vas, džentimeni — frknuo je on. — Hteo sam da se vratim u naselje odakle me je ovaj nitkov — pokazao je rukom na Šejna — zgrabio i doveo me u ovu zmijsku pećinu. Na silu, ja protiv tako snažnog čoveka nisam mogao da se borim i eto, dospao sam do toga da mi on veže ruke.

— To je lepo od vas, ser — rekao je Met i osmehnuo se. — Vi ste, znači, hteli da potražite nas?

— Da vas pozovem u pomoć! — viknuo je Filburn i stegao pesnicu.

Kevin Smit se umako nije nasmejao. Taj čovek mu je jednostavno bio smešan. Biti toliko zanesen da ne shvati ništa, to je jednostavno nemoguće!

— 20.000 dolara! — ciknuo je Filburn. — Razumete li, 20.000 dolara ako nađemo moju sestru Dijanu i tog čoveka po imenu Al Roberts, ako se tako zove, jer u Engleskoj se on zvao Penings ...

— Sve mi znamo — prekinuo ga je Kevin Skot.

Filburn nije voleo da ga neko prekida dok govori. Pogotovu mu je bilo mrsko kada ga prekinu tako niski ljudi, luppeži kakvi su bili ovi.

— 20.000 dolara — ponovio je on sa visine jednog engleskog plemića. — Novac se nalazi kod mene, mister.

— Lepo od tebe, hombre — reče Skot. Jedva se uzdržao da se ne smeje glasno — Da li se novac nalazi u tvojoj putnoj torbi?

— Hej, Šta bi to trebalo da znači... — bunio se lord.

— Otkopčavaj pojas sa revolverima! — naredio je Met Šejnu. — Ili, bolje je da mladić to učini pošto tebi može pasti na pamet neka glupa ideja. Hajde, momče, otkopčavaj!

Kevin Skot je uzeo torbu sa novcem koja se nalazila na zemlji.

Filburn je stajao kao ukopan. Bilo mu je jasno da sve ne ide kako je on zamislio.

Šejn je pogledao u Meta i namrštitio se

— Vi ovde vodite jednu opasnu igru — rekao je on.

Stalno je pratio pokrete tog nitkova, jer on je svakog trenutka mogao da pritisne obarač na svom revolveru čija cev je bila uperena u njega, Šejna.

Met je ćutao.

— Mislim da komančerosi neće biti zadovoljni kada čuju da na svoj račun hoćete da obavite taj posao — nastavio je Šejn.

— Nemoj ti da brineš našu brigu — odvratio je Skot hladnim glasom dok je gledao šta se sve nalazi u Filburnovoj torbi za povce. Iscerio se prema Metu. — Čini mi se da ima više od 50.000, ukoliko sam ja ovako brzo mogao da ocenim.

Lord je odjednom ocenio da sedi na truloj grani. Njega će sigurno izbaciti iz sedla, samo nije znao na koju stranu. Ipak, pružio je vezane ruke prema Skotu.

— Šta to treba da znači? — upitao je Skot podrugljivo.

— Prevara — promrmljao je Filburn. Ipak nije verovao da je to tako. Pred njim se nalazio ambis. A Šejn ga je prethodno opomenuo da će biti tako.

— Kako ste uspeali da nas pronađete? — upitao je Šejn gledajući u Meta.

— Nije bilo teško — odvrati nitkov. — Potrebno je bilo samo da pratimo tog crnog mladića. Kada sam čuo da je Roberts napravio dete njegovoj sestri taj mladić mi je odmah bio sumnjiv.

Cezar je stajao iza Šejna.

— Skidaj mu revolvere! — riknuo je Met.

Cezarove ruke su se sporo kretale. Možda se namerno pretvarao da ne zna kako se to radi.

— Uradi ono što je on naredio — reče Šejn. — Inače, ubiće i tebe i mene.

— Gurni ga ovamo prema meni! — režao je Met.

— 50.000 dolara! — kako ti se to dopada? — upita Skot koji je još uvek gledao u Šejna. — Zašto ovu dvojicu jednostavno ne pošalješ na onaj svet?

Cezar nije Šejnu skinuo revolvere nogom kako je Met zahtevao nego se sagnuo.

— Nogom! — riknuo je Met.

Cezar je za to vreme već bio izvukao jedan Šejnov revolver.

Šejn se sagnuo i iz njegovog revolvera već sledećeg trenutka su poletele kugle.

Met je uspeo da puca ali nije uspeo nikog da pogodi.

Kevin Skot se uplašeno okrenuo na drugu stranu. On je ispustio torbu ali nije uspeo da puca jer je Filburn pojurno na njega, udario ga glavom i srušio ga u žbunje ispred pećine.

Skot je ipak uspeo da puca ali kugla nije nikog pogodila.

Kada se Kevin Skot ponovo našao na nogama već je gledao u cev Šejnovog revolvera.

Met je ležao nepomično na leđima i nije davao znake života. Očigledno je krenuo na daleki put bez povratka.

Kevin Skot je opsovao. Revolver mu je ispao iz ruke.

*

Tek negde dva sata kasnije, pošto su se Kevin Skot i Met izgubili komančerosi su primetili da ih nema.

U stvari Soni je bio prvi koji je dao znak da su ta dvojica nitkova nestali. On se nalazio u sobi kod Moli. Zadovoljan onim što je doživeo sišao je dole u salun. Međutim, osim šankiste tamo nije bilo nikoga.

— Kuda su nestali? — upitao je Soni Sama Fulera.

Čovek za šankom je pokazao rukom prazne boce viskija a zatim je podigao svoj palac prema spratu. Znači da spava ju!

Soni je ispio svoju čašu i zatim bučno krenuo uz stepenice. Ličilo je to na galamu kakva se diže samo kad izbije požar u hotelu. Jedna za drugom pojavljivale su se uspane glave. Čak je i Tom koji je zamenio Sonija kod Moli istrčao u hodnik i upitao šta se dogodilo.

Moli se durila. Protestovala je zato što braća nisu platila njene usluge.

Tom je ponovo nestao u sobi gde se nalazila Moli. Ostali su se skupljali u salunu gde je Soni već mešao karte i krišom stavljao asove u svoje rukave.

— Hej ljudi, pa gde su Skot i onaj njegov drugar? — uzviknuo je Tom Henesi kreštavim glasom. — Vadite ih iz kreveta!

Nešto malo kasnije su saznali. Ta dvojica su uhvatili maglu. I njihovi konji su nestali.

Henesi je opsovao.

— Ti kućkini sinovi su samostalno, na svoju ruku preduzeli nešto! — grmnuo je on.

Soni je odmahnuo glavom.

— Ne mogu oni ništa bez onog nitkova — reče on. Pokazao je rukom na Sama Fulera. — Oni ne znaju kako Al Roberts izgleda.

— Laredo! — riknuo je Henesi. — Oni će ipak naći tamo Roberta, ako ga već nisu i našli. Spremajte se, nemamo vremena za gubljenje.

Nešto kasnije poterali su oni konje i odjahali iz naselja. Sa njima je bio i Sam Fuler.

Pre nego što je Šejn sa ostalima stigao u Herst, on je poslao Cezara da vidi šta se u naselju dešava.

Mladić ga je obavestio da su komančerosi već pre nekoliko časova odjahali iz grada.

Salun je bio zatvoren. Šejn je nogom udario vrata koja su se pomerila.

Nigde nikoga! Pred njim su se ukazale samo prazne boce i čaše. Izgleda da su ti lupeži jako mnogo lumpovali.

Našao je Moli u njenoj sobi. Gledala je zbunjeno u njega. Odmah se videlo da je plakala. Neko ju je tukao.

— Lepa moja devojčice, šta su ti lupeži radili s tobom? — upitao je Šejn.

Moli je stenjala.

— To prljavo... kopile — mucala je ona. — Kada sam mu zatražila novac on me je istukao.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Sve je bilo ispreturano. Bilo mu je žao te devojke.

— Šta se dogodilo? — upitao je Šejn.

Moli u početku nije mogla ni reč da kaže. Zatim se njen jezik ipak odvezao.

— Celo vreme su se prema meni ponašali kao divlja horda. Mene su smatrali...

Šejn ju je prekinuo.

— Da li su odjahali zajedno sa Fulerom? — upitao je.

Moli je klimnula glavom.

— Da — potvrdila je ona. — Krenuli su odmah čim su primetili da nema Skota i Meta. Verovatno su se nadali da će stići tu dvojicu. Ako su ih stigli, verovatno će ih ubiti.

— Jedan trud sam im uštedeo — reče Šejn. — Met. Mi smo ga već sredili.

— I šta nameravate sada? — upita Moli.

— Šta? — rekao je Šejn. — Drugog izbora nema. Mi ćemo jahati za njima.

— Ja takođe idem sa vama! — viknula je Moli.

— Još i ti? — upita Šejn. Osmehnulo se kiselo. — Cezar Holm takođe želi da jaše sa nama.

Moli je odmahнула glavom.

— Ne — rekla je ona. — Šta će nam još i on.

— Dete njegove sestre želi da ima oca — rekao je Cezar. — Bez obzira da li je taj otac bio lupež.

— Taj mali ne želi da uhvati Robertsa, nego mu je stalo samo do novca — kazala je Moli.

— A ti? — upita Šejn i isceri se. — Zašto bi ti krenula?

— Pa, zašto da poričem — odvrati Moli. — I ja isto tako

Šejn više nije imao volje da se raspravlja. Zašto da sebi natovari na vrat još neku nevolju? Samo će izgubiti u vremenu.

— Ako je tako, onda požuri, slatka moja — rekao je Šejn.

Šejn je sišao niz stepenice u salun gde je ostavio lorda i vezanog Skota. Cezar je bio otišao kući da pripremi ono što mu je potrebno za put.

Na zadnjoj stepenici je zastao. Posmatrao je visokog, mršavog čoveka koji je ispijao svoj viski. Taj mora da je čuo Šejnove korake na stepenicama i munjevito se okrenuo. U njegovoj ruci se već nalazio revolver čija cev je bila uperena u Šejna.

Šejn je gledao zvezdu na kožnoj jakni mršavog čoveka. Bio je to šerif.

Odmerio je Šejna hladnim pogledom.

— Kakve namere imate što se tiče onog čoveka tamo? — upitao je on i pokazao rukom na Kevina Skota.

Šejn je slegao ramenima.

— Nisam se još odlučio — reče on. — Jedno je sigurno, on je pucao na mene i na onog čoveka tamo koga je hteo i da opljačka — pokazao je rukom prema lordu. — Taj čovek zove se Filburn i ima moćne prijatelje u Vašingtonu, ako vas to interesuje, maršale.

— Ne interesuje me — osmehnuo se mršavko hladno. — Uostalom, u dvorištu iza kuće nalazi se još jedan mrtav čovek. Da li ste ga vi ubili?

— Naravno da jesam — potvrdio je Šejn. — On mi ja, meni nije bilo preostalo da biram nešto treće. On je već imao revolver u ruci i...

— Znači, nije bilo drugog izbora? — upita maršal i zamisljeno klimnu glavom. — To kažete vi. Ja sada nemam druge...

U poslednjem momentu sevnulo je kroz Šejnov mozak. Pa taj šerif i Skot su ličili jedan na drugog kao da su blizanci. Kako to odmah nije primetio!

Šejn je skočio napred. Kugla je zviznula iznad njegove glave i odbila se od zida.

Lažni maršal je opsovao.

A onda ga je stigla Šejnova kugla i oborila ga.

Još dok je padao na pod Šejn je ispalio metak. Pogodio je tog nitkova u nogu. Međutim, čovek se nije predavao. Ležeći na podu uspeo je da puca još jednom.

Šejn se na vreme prevrnuo u stranu tako da je olovo pogodilo ruku drugog čoveka.

— Heri, idi! — zagrmio je Kevin Skot. — Zašto mi nisi prvo skinuo...

Čovek koji se predstavio kao maršal gledao je u Šejna. Taj pogled je bio mračan i preteći. Međutim, niemu ništa drugo nije preostalo već samo da preti očima.

— Ako ti kost nije polomljena onda ustaj, smrdljivko! — viknuo je Šejn.

Mršavi čovek je uspeo da ustane.

— Zašto me niste upozorili na opasnost, ser? — obratio se Šejn Filburnu.

Lord je slegao ramenima. Bio je suviše uplašen da bi mogao i usta da otvori.

— Vi ste braća, zar ne? — upita Šejn.

A onda je Moli odozgo doviknula:

— To je Henri Skot. Taj nitkov mi duguje sto dolara.

Mala nevaljalica je mislila samo na novac...

Henrijeva rana je jako krvarila ali je kost ostala čitava.

Šejn je stavio zavoj na ruku lažnog šerifa. Njegov metak je polomio ruku. Henri Skot ga je gledao tako kao da je Šejn čovek koji je pao sa neke druge planete.

Šejn je skinuo maršalsku zvezdu sa Henrijeve kožne jakne i na njoj otkrio upisano malim slovima „Berns”. On nije lično poznavac maršala Bernsa ali se setio da je u novinama pročitao da je taj čovek nestao bez traga i glasa. Bilo je to pre pola godine. Berns se više nikada nije pojavio.

— Ti prokleti nitkove, ubice! — frknu Šejn na Henri Skota. — Zbog ovog ćeš visiti na užetu, to ti ja obećavam.

Mršavi čovek je samo razvukao usne. Nije rekao ništa. Napolju je već bio mrak.

Cezar je dojahao na svojoj mazgi. Moli je bila obukla jahaće pantalone.

Teško je bilo odlučiti se da krenu sada kroz noć i Šejn je odabrao nešto drugo, da sačekaju jutro. Ipak, tu je bio problem. Šta da radi sa braćom Skot?

Šejn je znao da na lorda ne može da računa. Dakle, ostao je još samo mladi crnac. Šejn mu je stavio teški revolver Henrija Skota u ruke.

— Da li si imao nešto, ovakvo u rukama?

Cezarove oči su se raširile. Prihvatio je oružje koje mu skoro nije ispalo iz ruke.

Šejn je slegao ramenima.

— Da li ćeš umeti da rukuješ time? — upita on.

— To nije teško — iscerio se mladić. Zatim je pritisnuo obarač i oborio nekoliko boca iza police. A potom je ispuštio revolver.

Šejn je najpre opsovao.

— Dođi — rekao je on. — Moraš da udaljiš prst ako ne želiš više da pucaš. Hajde, naučiću te kako se rukuje tim revolverom.

Kasnije je Šejn izašao sa Kevinom Skotom u dvorište i naredio mu da sahrani Meta.

Kada je Šejn sa Kevinom Skotom ponovo ušao u salun ugledao je Cezara kako prekrštenih nogu sedi na jednoj fotelji. Cev njegovog revolvera bila je uperena u Henrija Skota. Filburn i Moli su nekud nestali. Ugledao je skoro praznu čašu brendija ispred mladića. Sada mu je bilo jasno. Izvadio mu je cigaru iz usta.

— Mani se toga! — viknuo je on. — Inače smo gotovi! Cezar se pakosno nasmejavao.

— Dalje ruke od mene, mister! — viknuo je on. — Ja sam tebi potreban a ti meni nisi.

Šejnu je bilo jasno da je dečak rekao istinu. Ipak, jednim brzim pokretom on mu je uzeo revolver iz ruke.

— Gubi se, inače će biti batina! — naredio je on.

Cezar je tužno gledao u Šejna.

— Pa nije... nije valjda to ozbiljno, mister? — upitao je.

— Odlazi! — rekao je Šejn.

Mladić je prišao salunskim vratima. Tamo je stao i okrenuo se prema Šejnu.

— Zar ne bi mogao da pokušaš još jednom sa mnom, mister? — upitao je on.

Šejn ga je pogledao ljutito i on je nestao iza vrata.

Eto, to je bilo sređeno. Ali je zato imao na vratu te nitkove braću Skot. A tu je bio lord. Pa onda Moli. Za to vreme komančerosi jašu na jug. Ako stignu u Laredo pre njega onda je sve propalo.

Preko noći Šejn je zaključao braću Skot u jednoj sobi na spratu kako bi i sam mogao malo da spava. Moli i Filburn su nestali. Šejn se nije ni trudio da ih pronađe.

Kada je svanulo Šejn je otišao do sobe u kojoj se nala-

zila Moli. Hteo je da ona za sve njih pripremi doručak. Otvorio je vrata i prosto nije verovao svojim očima!

Lord je spavao kao neka beba na bujnim grudima lepe Moli. Jedna prazna boca viskija nalazila se na podu pored kreveta.

Moli je otvorila oči i pogledala u Šejna.

— Bilo mu je jako potrebno, amigo — rekla je ona.

Šejn je odmah primetio novčanice koje su bile razbacane na sve strane po sobi.

— Mora da se lord opio, zar ne? — upita Šejn. — Uostalom, ja nisam njegova dadilja. Sidi dole u kuhinju i spremi nam doručak.

Slegao je ramenima i izašao iz sobe. Krenuo je u sobu gde su se nalazila braća Skot.

Opsovao je glasno. Soba je bila prazna a ti lupeži su nestali. Na zadnjoj strani zida kuće bile su naslonjene dugačke merdevine.

To što je opsovao svakako neće pomoći. Kako je ono mali Cezar rekao: „Bolje je da se osloniš na mene, mister. Ja sam potreban tebi, a ne ti meni”.

VIII

U podne su našli jedno mesto sa bistrom vodom i stali da se odmore. Ostavili su Herst za sobom. Bilo je to jedno od najmirnijih jahanja u Šejnovom životu.

Šejnove misli su se uvek vraćale na tog malog, crnog nitkova koji je sigurno pomogao braći Skot da pobegnu. Moli je prestala da se smeje kada ju je lord pogledao strogo.

Filburn je izbegavao da pogleda u Šejna. Svakako da su za to bili krivi prošla noć i viski. Lordov ugled je bio iz temelja poljuljan!

Tog dana uspehi su da pređu trideset milja.

Noć su proveli na jednom mestu koje je bilo zaštićeno od vetra žbunjem. I, zamalo da to bude Šejnova poslednja noć.

Filburn se bio odvojio. Moli je stavila svoje cebe na zemlju pored Šejna. Popušila je još jednu cigaretu i došla.

— Noći su đavolski hladne — rekla je ona. — Imas li nešto protiv da se ugrijem pored tebe, Šejne?

— Samo to nemoj! — rekao je Šejn veselo. — Lord će biti jako ljubomorani.

Uzela je svoje cebe. Šejn je ubrzo zaspao.

Nešto ga je probudilo. Šejn je oslušnuo. Ništa! Međutim, bio je siguran da je čuo neki šum.

Uzeo je revolver iz sedla koje mu je služilo kao jastuk.

Ništa se nigde nije čulo. Međutim, Šejn je osetio da tu ipak nečeg ima. Nikako nije mogao da se smiri.

Podigao se.

Filburn i Moli su čvrsto spavali posle napornog jahanja.

I, iznenada ih je primetio. Šunjali su se tiho kroz žbunje u noći obasjanoj mesečinom.

— Pazi, mister! — odjeknuo je glas u divljem predelu.

Šejn se sagnuo. Pali su već i pucnji. Olovo je zvižдало iznad njegove glave.

— Ja sam ubio tog kućkinog sina! — viknuo je neko.

Šejn je taj glas odmah poznao. Bio je to Kevin Skot.

— Stani, nisi... opasan je taj lupež! — kriknuo je njegov brat.

Međutim, Kevin Skot je izašao iz žbunja i sada se pojavio na mesečini.

Šejn je pucao dvaput. Kevin je kriknuo i zateturio se.

Henri Skot je pucao levom rukom. Promašio je Šejna. A onda je odjednom pao.

— Ja sam ga sredio, mister! — smejao se Cezar. On se pojavio iz žbunja sa nekom velikom motkom u rukama.

Moli i lord su već odavno bili ustali. Oni su mahali rukama kao neke uznemirene aveti.

Šejn je stigao do mladića. Henri Skot je krkljao ali je bio onesvešćen.

Cezar je s osmehom pokazao svoju palicu.

— Da li smo opet prijatelji, mister? — upitao je. — Hteli su da te ubiju, ali ja...

Šejn se nasmejao.

— Ti prokleti lažni prijatelju! — reče on. — Pomogao si poslednje noći ovim nitkovima da pobegnu...

— Sada si me jako uvredio, mister! — reče on.

Šejn se malo trgao. Slegao je ramenima. Uostalom, taj mali klippan mu je noćas spasio život.

*

U rano jutro idućeg dana zaustavili su oni svoje konje ispred šerifove kancelarije u Hounsdaunu.

Šejn je iskočio iz sedla.

— Čekajte ovde! — reče on.

Bila je to prilično velika prostorija sa pisacim stolom u zadnjem delu. Nosilac zvezde je delovao nekako blede. Star, izmučen i kao da ga je vreme pregazilo. Spustio je novine i podigao pogled.

— Nešto sam vam doneo, ser — rekao je Šejn i pokazao iza sebe na vrata.

Šerif kao da nije bio zainteresovan. A onda, iznenada u njegovoj ruci se odjednom stvorio revolver. Kao da mu ga je sam đavo dodao. Mora da je tu gvozduriju držao iza novina!

— Ja sam šerif Mitsam, a vi ste sigurno Šejn. Bar tako ja mislim.

Ovde nešto nije bilo u redu! Kao da je to bila neka zamka u koju je upao. Da se nije prevario, primetio je Šejn kada su se u sobi pojavili šerifovi pomoćnici. Njih dvojica sa revolverima u ruci.

— Da, ja sam Šejn i šta onda?

— Vi ste uhapšeni. Šejne! — promrmljao je šerif i ustao. Sada su bila tri revólvera protiv Šejna. — Budite razumni i otkopčajte svoj pojas sa revolverima.

— A da li mogu da znam zašto sam optužen? — upita Šejn.

— Do đavola, skidajte pojas sa revolverima! — frknuo je šerif. — Brojaću do tri, a zatim pucam. Zbog pružanja otpora državnim vlastima.

To je ozbiljna stvar! Šejn je pogledao u šerifa i učinilo mu se da on to ozbiljno misli. Slegao je ramenima i otkopčao pojas sa revolverima koji se već sledećeg trenutka našao na podu.

— Uhapsite ovog nitkova! — naredio je on svojim pomoćnicima.

Šejn je još jednom pokušao da razumno razgovara sa šerifom, ali mu to nije uspelo.

Pomoćnici su već gurali Šejna ispred sebe u zatvorsku ćeliju.

Šejn se opružio na drvenom krevetu i zapalio cigarilos. Uzalud je razbijao glavu da odgonetne šta se to dešava.

— Eto tako — zabrunda Mitsam — a sada ćemo pogledati ostale. — Tri nosioca zvezde su izašli na ulicu.

Mitsam je obišao oko konja na kome se nalazio leš Kevina Skota. Odmah je primetio da se na jednom konju nalazi neki vezani čovek koji je jako ličio na mrtvog Kevina Skota. Tu je bio i čovek sa smešnim licem koji se ukrutao tako nadmeno kao da je predsednik države. Dečaka crnca šerif je jedva i pogledao, a mladu ženu kao da nije ni primetio.

— Šta je sa ovim čovekom ovde? — upitao je Šerif i pokazao rukom prema upucanom.

— To je moj brat, ser — rekao je vezani čovek. — Taj nitkov koji je pre nekoliko minuta ušao unutra ga je upucao.

— A zašto ste vi vezani? — upitao je šerif mirno. Preturio je Mitsam mnogo toga preko glave i ovo mu nije bilo ništa novo.

Moli je otvorila usta da nešto kaže, ali nije rekla ništa. Ovo što se ovde dešavalo bilo joj je sumnjivo. Tri čoveka sa zvezdama na jaknama sa revolverima u rukama a Šejn je jednostavno nestao. To sigurno nešto znači. Naravno ne nešto dobro. A Moli je znala da se ne treba upuštati u borbu s onim koji je jači.

— Do đavola, skidajte pojas sa revolverima! — frknuo Šejn.

— Ja sam maršal Berns — rekao je Henri Skot. — Da li ćete mi već jednom skinuti užu kojim sam vezan, šerife?

— Maršal Berns! — ponovio je Mitsam. Zatvorio je jedno oko. Sada je ličio na ~~svog~~ stogodišnjeg papagaja. Da li nije verovao ili je bio samo zanečkan?

— Do đavola, taj nitkov koji je malopre ušao u vašu kancelariju ima kod sebe u džepu moju značku. Udite unutra i uverićete se u to! — frknuo je Skot.

Mitsam je počeo da se smeje kao da je poludeo.

— Interesantno! — reče on veselo — Stvarno je interesantno, hombre. Da li je moguće da ste se toliko promenili, Berns? Sasvim drukčije ste izgledali kada sam vas poslednji put video.

Pola sata kasnije sve je bilo razjašnjeno. Sada je u čeliji čučao Henri Skot umesto Sejna. Sedeli su svi u kancelariji i šerif je nasuo viski u čaše. On je pogledao u Sejna i slegao ramenima.

— Zao mi je, mister — rekao je. — Sam Fuler mi je zamaglio oči. On mi je rekao da ćete vi doći. Navodno ste započinj svadu u salunu u Herstu i ubili dva bezazlena čoveka. I pošto u tom mestu nema šerifa...

Mitsam je prestao da govori. Slegao je ramenima.

— A komančerosi? — upitao je Sejn i prišao zidu gde su se nalazile poternice. — Onog tamo možete skinuti šerifte, on je mrtav.

Pokazao je rukom sliku Džoa Satera.

Mitsam je odmahnuo glavom.

— Nisam video nijednog od tih nitkova u gradu.

— Verovatno su kampovali ispred grada i poslali Sama Fullera u Houmsdaun koji se tu dobro snalazi da se raspita o tome šta se ovde dešava i da meni posle toga postave zamku — rekao je Sejn.

Mitsam se iscerio.

— I upao si u nju, prijatelju — promrmlja on. — Imao si sreće što sam ja odranije poznavao maršala Bernsa.

— Šta će biti sa Skotom? — upitao je Sejn.

— Taj će sigurno posetiti na užetu. Samo ste mi potrebni vi kao svedok, mister.

— Šta to treba da znači? — upitao je Sejn.

— To znači da ne smete napustiti grad amigo. Ostali mogu da nastave jahanje, vi ne!

— A ako ja odbijem da to učinim?

Mitsam se osmehnuo.

— Onda ću morati da vas stavim iza brave do rasprave, hombre. U zatvoru imamo dosta mesta.

Davo da ga nosi. Sada je tek bio u zamci koju je sam sebi postavio. Sejn je primetio da Mitsam to ozbiljno misli. Zato se i osmehnuo.

— Dobro — rekao je on. — Onda ću ja potražiti sebi mesto u hotelu.

— Učinite tako, prijatelju. Mislim, zbog sigurnosti vaše ličnosti — dodao je šerif podrugljivo — ipak ću poslati jednog svog pomoćnika sa vama.

Naravno da me je pročitao, pomislio je Šejn. Bio je ljut. Ali, ni na kraj pameti mu nije bilo da ovde čami dok komančerosi pod prstom Fullera sređuju Ala Robertsa i naplaćuju Dijanin miraz, ako je nešto od njega ostalo.

S druge strane nij. smeo da dozvoli da Henri Skot prođe bez kazne samo zato što on ne svedoči.

Uzeli su sobe u jednom od dva hotela grada. Mitsamov pomoćnik, koji se zvao Herman, pratio je Šejna na svakom koraku.

Moli je bila iznenađena kada se Šejn oglasio.

— Bebice, uzećemo jednu dvokrevetnu sobu, zar ne? — upitao ju je Šejn.

— Samo ako platiš! — rekla je ona.

Bila je to sada već ona stara Moli. Uz put mu se nudila da spava s njim, a sada je bila spremna na sve samo za nekoliko dolara.

— Slažem se, slatka moja devojčice — kazao je Šejn.

Pomoćnik šerifa se iscerio i napustio svoje mesto u hodniku gde se nalazio.

Moli se nije dugo nećkala. Kada je Šejn okrenuo glavu posle dugog gledanja kroz prozor ona se već bila skinula i legla u krevet.

— Neka bude lepo, ti to već znaš — rekao je Šejn. — Ali, nemoj preterivati. Dugo smo jahali. Imaš ti još snage da mi pomogneš.

Moli ga je zbunjeno posmatrala.

Šejn je prebacio nogu preko donjeg dela prozora.

— Pa šta čekaš draga? — upita on. — Valjaj se na krevet u uzdiši kao da vodimo ljubav. Mislj na to da taj momak u hodniku sluša.

Zatim je nestao sa prozora.

X

Sudija se zvao Kuper. Bio je to neki prijatan stari čovek. Šejn je lako našao njegovu kuću u jednoj sporednoj ulici.

— Nadam se da ćete me razumeti, ser, zašto ne želim da u ovoj prilici ostanem u gradu. Ubica maršala Bernsa će sigurno priznati zločin.

— Da... ali — mrmljao je sudija.

— Ja ću vam sve dati napismeno — odvratio je Šejn. — I potpisaću. Mislj da će to biti dovoljno, ser.

— Ali, šerif Mitsam? — upita sudija.

— On ćuti kao zaliven — osmehnuo se Šejn. — Međutim, vi njega poznajete bolje nego ja.

Učinilo mu se da je doterao dotle da će sudija potpisati papir.

— Moramo nešto razjasniti, mister — mrmljao je sudija. — Ja ipak ne mogu da vam potpišem papir u kome stoji da možete napustiti grad ako šerif Mitsam...

— Da li je ovo dovoljno da se podigne optužba protiv Henrija Skota? — upitao je Šejn i pokazao papir koji je potpisao.

Sudija je klimnuo glavom.

— Ja mislim da jeste — rekao je on.

— Dodelite tom nitkovu odgovarajuću kaznu, ser!

Pomoćnik šerifa zamalo nije pao sa stolice kada se Šejn pojavio u hodniku i krenuo prema sobi u kojoj se nalazila Moli.

Šejn je stao pred vratima i oslušnuo. Moli ga je poslušala. Valjala se po krevetu i čulo se njeno stenjanje. Da li to ona stvarno glumi ili je pak u njenu sobu ušao neko drugi?

On je kućnuo na zaključana vrata.

— Devojčice! — viknuo je on. — Dosta je. Možeš prestati i otvoriti mi vrata. Želim malo da odremam.

— A kako ste mogli...? — mucao je Herman.

— Čekaj momče, ne pričaj — umirivao ga je Šejn. — Izgleda da će uspeti.

Prošlo je nekoliko trenutaka, a onda se čuo glas ipepe devojke.

— Ti nitkove! — viknula je Moli iza zaključanih vrata.

— Za ovo ćeš mi platiti duplo. Toliko se nisam namučila ni s kim kao s tobom.

Idućeg dana u ranu zoru Šejn je ponovo kliznuo kroz prozor i uzjahao svoga konja. Prethodno je rekao mladoj Moli da će se vratiti čim bude siguran da šerif Houmsdauna više ne želi da ga silom zadrži u gradu.

*

— Možete li mi pomoći, maršale? Tražim nekog starog prijatelja. Zove se Al Roberts.

Maršal Maser gledao je u Fulera kao u neko čudovište. Čovek je bio prašnjav i oznojen. Mora da je za sobom imao neko dugo jahanje.

Maser je po prirodi bio nepoverljiv. Ko je rukovodio policijom u Laredu morao je biti takav. Ovde, na granici prema Meksiku, ukrštali su se putevi svih ozloglašanih tipova sa obe teritorije.

Šerif Maser nije žurio sa odgovorom. Nije na Fuleru primetio ništa tako opasno. Ličio mu je na nekog sivog miša. Sigurno nije bio revolveraš, ali se po njemu moglo videti da je lukav i podmukao. Tako je maršal ocenio Fulera. Ko je bio dvadeset godina maršal u Laredu taj je morao dobro da poznaje ljude ako i sam misli da preživi. A Maser je preživeo.

Njegov ne baš prijateljski pogled je još jednom prešao preko Fulera. Ništa Maseru nije promaklo.

— Kažete prijatelj? — upita on. Kao da je u njegovom glasu bilo i podsmeha.

Sam Fuller se još više uznemirio.

— Zašto vas to čudi, maršale?

— Pa, mister Roberts je ovde u Laredu jedan jako cenjen i uticajan čovek. I ne samo to. A vi kao njegov prijatelj ste to morali znati!

Maršal se osmehnuo podrugljivo.

Taj maršala mora da je neki sam đavo. Fuller je osećao kako ga taj lukavi lisac polako izbacuje iz ravnoteže.

— Drugovi iz... iz mladosti — mucao je Fuller. — Dugo ga nisam video.

— Dešava se i to — rekao je Maser. — A, da li ste vi sigurni da mister Roberts uopšte želi da vas vidi?

Maser je odmerio pogledom Fulerovu otrcanu odeću.

Fuller je odlučio da izbac i videlo svoje adute.

— Zadnji put smo se videli kada je Al došao iz Engleske sa svojom novom suprugom. Zove se Dijana.

— Sa svojom ženom? — upita maršal. Skoro da je opsovao. — Sa kojom ženom? Mister Roberts ima mnogo žena, ali koliko ja znam on se nije ženio.

Fuller je prebledео.

— To je ledi Filburn, Dijana Filburn — rekao je. — Ona potiče iz jedne veoma ugledne plemićke porodice u Engleskoj.

— Ma šta mi rekoste?

Gledali su bez reči jedan u drugog. Fuller se potpuno izgubio.

— Dakle, gde mogu da nađem Roberta? — uspeo je on da upita.

Nadam se da neće biti neprilika, razmišljao je Maser. Jedno od njegovih sporednih zanimanja, koje se dobro plaćalo, bilo je to da jednog takvog čoveka kao što je Al Roberts štiti i da se brine o tome da mu ne zapreti neka opasnost. A šta sada? Ovaj momak će i bez njega saznati gde se nalazi Roberts.

Maršal je slegao ramenima.

— Možda ste vi zaista njegov prijatelj, mister. Samo ja vam savetujem da se ne upuštate u obračun sa Robertsom. To bi se jako loše završilo za vas.

Oči Sama Fullera su se suzile, a lice je dobilo zelenu boju. Komančerosi i on nisu se uopšte nadali da će naći Roberta u Laredu. A sada se ispostavilo da je on ovde neka velika ličnost.

— Da li ste već bili na trgu? — upitao je maršal.

Fuller je odmahnuo glavom.

— Ne, nisam — rekao je. — Ja sam prvi put ovde i odmah sam krenuo u vašu kancelariju, maršale.

— Ogromna zgrada na trgu pripada mister Robertsu. Zove se „Dijanina sreća”. Uostalom, malko sam se i ja prisetio. Kada je mister Roberts stigao u Laredo sa njim je stvarno bila neka mlada žena.

— Šta je bilo s njom? — upita Fuller brzo.

Maser je slegao ramenima.

— Ne znam. Ja sam je video jednom ili dva puta, a on — da nikada više...

Petoricu komančerosa su se sada sklonili u jednu staru kuću ispred grada. Kada se Sam Fuller, koga su poslali u izviđanje pojavio na vratima oni su radoznalo okrenuli glave.

— Pa, šta si saznao, hombre? — upitao je Tom Henesi.

Sam Fuller je samom sebi u ovom trenutku izgledao važan. Nije odgovorio ništa nego je uhvatio bocu sa viskijem koja se nalazila na trošnom sanduku.

Henesi mu je gurnuo ruku ustranu.

— Otvaraj njušku pre nego što mi proradi žuč! — zagrmio je on. — Brzo!

Gledali su ga kao vukovi ili psi željni krvi koji su svakog trenutka mogli da skoče i zgrabe ga za gušu.

Fuller se naježio.

— Da, saznao sam mnogo — rekao je promuklim glasom.

— Bolje da ga pustiš da malo gutne, inače neće moći da govori, Tome — kazao je Soni.

Brendi je krenuo niz grlo Sama Fulera.

— Roberts se nalazi u gradu — saopštio im je on.

Henesi je udario rukom sebe po butini.

— Odlično, mladići — viknuo je on. — Bolje nešto nismo mogli poželeti. A otkud ti znaš?

Fuler se zagrcnuo jer je još jednom dobro povukao iz boce. Neka toplina je došla iz njegovog stomaka i on se zacrveneo. Sada se više nije bojao ni ovih glavoseča.

— Lično sam razgovarao sa maršalom. Roberts je nešto kao čovek broj jedan u Laredu i mene ne bi iznenadilo ako saznamo da je maršal na listi za koju Roberts daje novac.

— I šta onda? — upita Soni.

Henesi je nabrao obrve.

— Zaveži tvoju njušku, Soni! — rekao je on. — Ti si jedan običan žutokljunac. Ja u kostima osećam da će tu biti nekih poteškoća.

Ostala trojica, Rod, Džek i Ben su čučali i slušali šta se priča. Glavni je bio Tom Henesi i oni su se na to već odavno navikli. On je izdavao naredjenja, a oni su se slepo pokoravali i izvršavali ih.

— Hajde, pričaj! — naredio je Tom Henesi.

Sam Fuller se nakašljao, otpio još jedan gutljaj iz boce i zatim ispričao sve što je saznao.

— Bio sam i na trgu — rekao je on na kraju. — Velelelepna građevina je „Dijanina sreća”. Da se ona kupi moralo se upotrebiti čitavo bogatstvo.

— Sigurno donosi još više prihoda, i to sada već dve godine — kikotao se Rod.

Tom Henesi je ponovo protrljao rukom čelo.

— Zar si rekao „Dijanina sreća”? — upitao je.

Fuler je klimnuo glavom.

— Tako Roberts zove tu zgradu — potvrdio je on. — Ima ogromna ulazna vrata.

— Poklon za rastanak od svoje žene — nasmejao se Rod. — Uostalom, on je tu zgradu kupio od njenog novca.

Tom Henesi ga je udario čizmom po cevanici i Rod je prestao da govori.

— Jezik za zube! — frknu on. — Hoću malo da razmislim.

Vođa bande je ušao u susednu prostoriju koja je ranije morala da služi kao kuhinja, bar tako je izgledalo. Koraćao je tamo-amo.

Ostali su čekali šta će njihov veliki gazda odlučiti.

Henesi je najzad stao.

— Ne izgleda baš ružičasto! — viknuo je on. — Ako je sve to tačno što nam je ispričao Fuller onda ćemo se provesti veoma loše.

Soni je odmahnuo rukom.

— Zašto s tim sebi razbijaš glavu, Tomi? — upitao je on. — Naravno da je Roberts sakrio negde u zgradi glavni deo svoga novca, ali ja se kladim da se u njegovoj kasi nalazi gomila novčanica i da su tu i ljupki zeleni kamenčići.

— Za njegovu ženu, Fuller tvrdi da je nestala — razmišljao je Henesi glasno ne obraćajući pažnju na ono što je So-

ni izbrbljao. — To je slaba tačka i mi tu treba da udarimo, baš tu!

Soni je odmahnuo glavom.

— Ne razumem te, Tomi — rekao je.

Izgleda da ni ostali nisu razumeli. Videlo se to po njihovim licima.

Henesi je upalio novu cigaretu.

— Vi ste jako veliki glupani! — viknuo je on. — Pa zar niste čuli da je Robert prvi i po svemu sudeći najmoćniji građanin Lareda? Verovatno plaća i šerifa.

— Šta nama to smeta? — zarežao je Džek. On je bio jedan dezmekasti revolveraš sa dugačkim ožiljkom od noža na svom čelu. Henesi je već duže vremena razmišljao otkud mu taj ožiljak i da li se iza njega nešto krije u njegovoj lobanji. Možda slama, a možda i pamet! Međutim, na revolveru je bio još brži od Henesija.

— Roberts je sada opomenut! — zaključio je vođa bande. — Sigurno je šerif odmah odjurio da mu javi o tajanstvenoj poseti.

— Tu si sigurno u pravu, gazda — rekao je Ben. On je bio najmlađi među njima ali je bio pametniji od svih, čak i od Toma Henesija, samo što je Henesi imao više iskustva i više trikova.

— Takav nitkov kakav je Roberts sigurno se ne oslanja samo na svoj revolver — reče Henesi. — On ima i telohranitelje koji ga čuvaju.

— Nećeš valjda da odustaneš? — upita Soni. — Zar smo prevalili toliki put i izranjavili se od jahanja?

Nije nastavio dalje da pita jer ga je presekao pogled njegovog brata. Tom je bio ljut kao ris. A u takvim slučajevima bilo je bolje da se čuti.

— Misliš li da krenemo u tu veliku zgradu i da se upustimo u pucnjavu? — upitao ga je Tom hladnim pogledom. — Šta vi ostali mislite?

Dvojica su se složila sa predlogom.

Fuler se još uvek preznojavao.

Ben je klimnuo glavom.

— U pravu si, gazda — rekao je on. — Nešto moramo preduzeti

Tom Henesi je gledao u Sama Fulera.

— Zašto smo povelili ovog smrdljivka? — frknu on. — Poslaću ga kod Roberta. Uostalom, on nije ništa drugo nego Robertsov sluga, zar ne?

Pogledao je oštro Fulera.

— Ti ćeš otići u Robertsovu kuću! — naredio je on — Razgledaćeš sve. Pokušaj da saznaš koliko revolveraša ima Roberts. Ali, pokušaj da vidiš šta se dogodilo sa njegovom ženom.

*

Šejn je sve vreme pratio lepu Moli. Čudio se kako je ona uspeła da izdrži tako dugo jahanje. Možda je devojka bila naviknuta na to, ali ovako naporan put bi teško izdržao i jedan jak muškarac u sedlu.

— Ne mogu više, Šejne — ciknula je. — Gotova sam! Počela je da plače. Podigla se u sedlu jer jednostavno nije mogla više da sedi.

— Čim budeš mogla da jašeš krenućeš za nama!

Predveče su naišli na jedan ranč.

Našli su smeštaj za sve za jednu noć.

Idućeg dana Moli ih je ispratila tužna pogleda. Šejn i mladić su se još jednom okrenuli i mahnuli joj. Filburn je nije ni pogledao.

X

Fuler se obazrivo gurao kroz gomilu koja je punila veliku salu za kockanje u velikoj zgradi Ala Robertsa. Ovde se dešavalo nešto veliko. U pozadini su se nalazili stolovi sa stolicama i neka pozornica. Bilo je puno ljudi kao da je neki vašar.

Samu Fuleru je bilo tesno u njegovoj koži. On nije bio neki junak, ali to je i znao. A kada se Al Roberts pojavio gore na stepenicama Fuler je pomislio da bi se najradije sakrio u mišju rupu.

Al Roberts je izgledao sjajno. Njegova pojava je skoro oborila Fulera na zemlju. Taj čovek je nešto stvorio. Pomislio je na to kako je Roberts izgledao kada je stigao u Herst sa Dijanom. Ili pak kada je posle pljačke banke u Houmsdaunu došao u Herst i tu se sakrio. Sada je to bio jedan savim drugi čovek.

Snažan čovek obučen u najbolje odelo sa teškim zlatnim lancem za sat na grudima i više briljantskih prstenova na prstima. A i devojka pored njega je bila lepa, prelepa.

Sve je to Fuler primetio. Međutim, ta devojka nije bila Dijana, njegova supruga!

Mlada žena je bila nakinđurena. Imala je negde oko dvadeset godina i njena crna kosa rasula se raskošno niz njena ramena. Izgleda da je bila Meksikanka.

Roberts ju je potapšao po zategnutoj, svilom pokrivenoj, zadnjoj strani haljine i oni su sišli niz stepenice.

Osmehivali su se i odgovarali na pozdrave.

Tu su bili i revolveraši. Baš onako kako je Tom Henes pretpostavio. Mračna, hladna lica opasnog izgleda. Spušteni revolveri. Fuler je otkrio četvoricu. Dvojica su stajali pored ulaza, a druga dvojica bili su naslonjeni na šank odakle su mogli da prate šta se događa u ogromnom lokalu. Zatim je Fuler primetio nitkova gore na ogradnji koji se ljuljao u svojoj stolici sa puškom u rukama. Međutim, to nije bilo sve što je Fuler video. Ljudi koji su radili za stolovima gde se igra imali su takođe opasne pojaseve sa revolverima oko struka. A bilo ih je osam. Dakle, ukupno trinaest ljudi je čuvalo Robertsa, sabrao je Sam Fuler. Bar ovde ih je bilo toliko.

Fuler je video dosta. Pckajao se što je napustio Herst, i, pomislio je ozbiljno da pobegne. Da krišom uhvati maglu i nestane kao da ga nije ni bilo. Samo, to ne bi smeli da primete komančerosi, jer ako ga uhvate oni će ga ubiti.

Baš kada je Fuler izlazio iz zgrade sudario se s nekim čovekom.

— To ste vi, amigo — rekao je maršal. — Da li se mister Roberts obradovao vašoj poseti? Meni se čini da jeste pošto vidim da ste još uvek u životu!

Fuleru su počele da drhte noge. Najradije bi dao petama vetar i nestao iz ovog zmijskog gnezda, ali ga je pogled Masera presekao kao tupi nož. Stao je kao ukopan.

— Ja... ja — mucao je on — ja sam...

— Nemojte se mučiti — rekao je šerif. — Zar ste izgubili hrabrost?

Bilo je očigledno da se maršal pograva s njim kao mačka s mišem. Fuler kao da je već osećao kao da mu je uže već oko vrata.

— A sada, dođite! — reče Maser. Uhvatio je Fülera za rame i povukao ga za sobom. Bila je to gvozdena pesnica!

Fuler mu svakako nije mogao da umakne.

— Hej Toni! — obratio se šerif jednom od revolveraša.

— Hoćemo da razgovaramo sa šefom.

Momak je odmerio Fülera potcenjivačkim pogledom.

— Biće urađeno, maršale — reče on.

Roberts i njegova lepotica sedeli su za svojim privatnim stolom pored pozornice.

— Šta je sa ovim čovekom, maršale? — hteo je Toni da sazna od Masera, bez obzira što je Fuler slušao.

— On tvrdi da je stari prijatelj mister Robertsa. Međutim, izgleda da je sada sva njegova hrabrost otišla u gaće. Nestrpljiv sam da čujem šta će mister Roberts reći kada ga bude video.

Stigli su do stola na kome su se nalazile čaše za šampanjac.

— Kako ti se dopada ova nova, Dori? — upitao je Roberts s osmehom i pokazao rukom jednu devojkicu koja je bila oskudno odevena, ali je i to malo odeće bilo jako skupo. Bila je plava i njeno lice je ličilo na lice lutke.

Dori je znala još pre tri dana da je Al Roberts doveo tu devojkicu koja se zvala Džeki i da će joj ona zagorčati život. Mrzela je protivnice Ali, Al Roberts je radio sve ono što njemu odgovara i što mu se dopada i ni na kraj pameti mu nije palo da se brine o tome što Dori tako ljutito gleda u Džeki kao da hoće oči da joj iskopa. Naprotiv, to mu je bilo zabavno.

— Jedna obična jeftina drolja! — siknula je Dori. — Takve možeš kupiti na gomile ako nemaš neki bolji ukus.

— A taj bolji ukus to si ti, zar ne? — upita Roberts.

Tog trenutka začuo se glas iza njegovih leđa.

— Izvinite što smetam, mister Roberts. Pogledajte koga sam vam doveo! — rekao je šerif.

Al Roberts se okrenuo. Ledenim pogledom je odmerio upravnika svoga hotela u Herstu. A isto tako hladno zvučao je i njegov glas.

— Kakvo iznenađenje! — rekao je on. — Znači, nanjušio si moć nitkove! Misliš li da je to pametno?

Strah je osušio Fulerovo grlo i on više nije mogao da kaže ništa.

— Idemo — rekao je Roberts.

Po njemu nije moglo da se primeti da je ljut. Koraćao je napred sa osmehom.

Sam Fuller i maršal Maser krenuli su za njima.

Probili su se kroz gomilu ljudi i popeli se uz stepenice gde je sedeo čovek sa puškom. On ih je radoznalo gledao. Najzad su stigli do kancelarije Roberta.

Bila je to raskošno opremljena prostoriya, a u sredini se nalazio radni sto.

Roberts je seo u fotelju. Otvorio je jednu fioku i izvukao nož za otvaranje pisama. Poigravao se s njim.

Fuller se bio sasvim izgubio! Njemu se učinilo da se tim nožem može i ubiti.

Usne Ala Roberta su se suzile.

— I? — upita on. — Šta misliš da ćeš dobiti, ti kućkin sine?

Toni i maršal su sada pustili Fullera, ali su stajali pored njega s jedne i druge strane spremni da ga svakog trenutka zgrabe i zavrnu mu šiju.

— Ja... ja sam hteo da vas opomenem, ser! — mucao je on.

Otkud mu je ta misao odjednom pala na pamet! Možda će ga to spasiti da ga ne upucaju? Fuller se hvatao kao davljenik za slamku. Drugog izbora nije imao.

— Mene da neko opomene da mi pretil opasnost? — upitao je Roberts. — Kako to misliš?

Maršal Maser se celo vreme osećao nelagodno.

— Da li sam vam potreban, ser? — upita on i pogleda u Roberta.

Roberts je pomislio za trenutak na Dijanu, ali o tome nije rekao ništa. To je bilo završeno i niko zbog toga ne bi mogao da mu stavi uže oko vrata. A Maser će se čuvati da kaže nešto!

— Ostanite, maršale — rekao je Roberts. — Da čujemo šta ovaj čovek ima da nam saopšti.

Tako govori gospodar svojim slugama.

Sada se Fuller uverio da je maršal jedna obična igračka u rukama Roberta. Od Masera svakako nije mogao očekivati bilo kakvu pomoć.

— Vama pretil opasnost, ser — prošaputao je Fuller. Gledao je kao omađijan u Roberta.

— Opasnost? — upita Roberts. — Kakva opasnost? Objasni mi na šta misliš. I, da li samo želiš da se izvučeš iz položaja u kome si se našao?

Ako je nešto moglo da ga spasi onda je to mogla učiniti samo istina.

— U Herstu se pojavio ser Filburn koga prati jedan đavolski opasan čovek — reče Fuller kreštavim glasom. — Izgleda da je njegov pratilac detektiv ili maršal! Zove se Šejn.

— Šejn! — iznenadio se šerif. — Pa zar je to proketo kopile još u životu?

— Vi znate njega? — upitao je Roberts Masera.

— Kako da ne — odvratio je maršal i protrijao rukom

čelo. — Jako opasan čovek. Opasniji i od najotrovnije zvečarke. Ranije se sam borio protiv VELŠ FARGOA.

Roberts se zamislio.

— Setio sam se i ja — rekao je. Obratio se Fuleru. — Tvrdiš da je to ser Filburn. Kako je taj snob dospao ovamo u Teksas?

— On traži svoju sestru, ser.

Roberts je udario pesnicom po skupocenoj ploči pisaćeg stola. Filburn u Teksasu! S tim nikada nije računao.

— A gde se nalazi sada Filburn? U gradu? — upitao je on ljut kao ris.

Maršal je primetio da je Roberts jako uzrujan. Ali nije rekao ništa.

— Sada možete da odete, maršale — promrmljao je Roberts. — Vi mi više niste potrebni. Ali, uzmite dole na šanku jedno piće i sačekajte, možda ću vas pozvati.

Maršal je klimnuo glavom i izašao iz prostorije. Bio je zadovoljan što ga Roberts nije uvukao u nešto što liči na to da tu nisu čista posla. Maser je imao smisla za to da se izvuče iz kritičnih situacija.

— Dakle, gde je Filburn? — upita Roberts.

— Ne znam, ser — odgovorio je Fuler iskreno.

Roberts je ponovo udario pesnicom o sto.

— Da li ti meni hoćeš da kažeš da si se uputio na tako dalek put samo zato da bi me upozorio na opasnost?

Fuler klimnu glavom. Kao da je video da mu se ukazuje zračak nade. Dalek, ali ipak...

— To nije bila loša ideja, amigo — rekao je Roberts. — Taj Filburn je nezgodan. A kako si ti mene uopšte našao?

Fuler se iscerio.

— Novac od prihoda iz saluna, ser — odgovorio je. — Ja sam ga uvek slao u Laredo.

Naravno, taj prokleti novac, prošlo je kroz Robertsovu glavu. Možda je bilo bolje da se odrekne tih nekoliko dolara nego da time ostavlja trag za sobom po kome će ga naći.

— Ali, to nije sve, ser.

— Stvarno nije. Ti si tvrdio da ne znaš gde se nalazi Filburn, zar ne?

— Filburn će sigurno doći, ser. Moli je propevala.

Robertsove oči su se suzile.

— Sto mu gromova! — viknuo je on. — Ti si jedini koji je jahao u Houmsdaun i slao si novac u Laredo.

— Vi znate Moli. Negde je nešto saznala — lagao je Fuler. I, da bi skrenuo Robertsovu pažnju nastavio je. — Ali, tu su i komančerosi. Vi ste sigurno čuli o toj opasnoj bandi, mister Roberts?

Svako u zemlji je znao za komančeroše, naravno i Roberts. On je odmerio Fulera mracnim pogledom.

— Otkud ta prokleta banda ubica? — upitao je.

— Pojavili su se istovremeno kada i Englez i Šejn. I sada su se smestili u nekoj napuštenoj kolibi ispred grada. I oni traže vas, ser.

Roberts je nabrao obrve.

— Ti si ih sve namamio ovamo u grad Laredo! — frknu Roberts. — Ne bi oni mene pronašli da ih ti nisi doveo. A za tu uslugu ćeš dobiti uže oko vrata.

— Naterali su me, ser — cvileo je Fuller. — Kunem vam se da su me naterali. A ja sam ovde samo da vas opomenem da vam preči opasnost.

Roberts se zamislio.

— Verujte mi, mister Roberts — rekao je Fuller. — Sve što sam vam rekao je istina.

— Dovedite maršala, Toni! — naredio je Roberts. — Sredićemo bandu. Fuller će nas odvesti tamo.

*

Jezgro potere koju je maršal Maser sakupio na brzinu sačinjavali su Robertsovi revolveraši, ubice. Toni je među njima bio apsolutni as. Opasan kao kobra i u beloj jakni kao mlada kada ide na venčanje. Kako je Toni uspeo sve to da postigne nije bilo jasno čak ni šerifu Maseru koji je uzaludno preturao po svojim fiokama tražeći poternicu za njim. Ostala trojica zvali su se Čoker, Varner i Fil. Možda je negde za njima raspisana poternica, ali u Teksasu nije. Kod biranja svojih ljudi Roberts je bio jako oprezan. On je još od ranije imao dobre veze. Njegov novi život koji je počeo kada je uzeo Dijanin miraz ovde u Laredu trebalo je da bude čist kao suza. Imao je trideset i šest godina i nije želeo još jednom da počne sve ispočetka. Tako ludu Engleskinju koja mu je dala svoj miraz, a s kojom se oženio samo da bi dobio taj novac, on sigurno ne bi našao.

Al Roberts se u stvari nije bojao. Stajao je pored prozora svoje kancelarije i posmatrao jahače koji su išli glavnom ulicom. Bilo ih je oko tridesetak koje je maršal uspeo da okupi i da ih nagovori da uzjašu konje. Roberts je bio siguran da će se ti ljudi vratiti sa skalpovima komančerosa.

Ipak, preostali su još Šejn i brat njegove supruge, lord. Roberts se osmehnuo. Ako ta dvojica stignu nekim drugim putem u Laredo ovde ima dosta peska da ih zatrpa.

Roberts je otpio jedan gutljaj burbona i prešao onamo u apartman gde se nalazila Dori. On je te prostorije dao njoj od momenta kada je postala njegova ljubavnica. Tu crnokosu lepoticu je doveo iz Meksika.

Međutim, ta devojka je polako počela da ga nervira. Htela je da mu postane supruga. A on je već bio sit crnokosih i zaželeo se neke plavuše. Plava kosa i vitak struk!

Za trenutak je zastao i kolebao se ali je zatim otvorio vrata iza kojih se nalazila Dori. Ipak je bilo bolje da tu malu sačuva za izvesno vreme.

Dori je sedela ispred ogledala i češljala svoju dugu crnu kosu za kojom je Roberts dugo vremena gubio pamet.

Za trenutak se okrenula.

— Šta je s tim bednikom zbog koga si se odrekao da gledaš skakutanje slatke lutkice Džeki? — upitala je. Zнала je da će time naljutiti Roberta, međutim, Dori se odlu-

čila na taj korak jer je znala da sedi na barutu otkako se pojavila Džeki i da to bure može eksplodirati svakog trenutka.

— Jezik za zube — reče Roberts ljutito. — Posao. Ti se u to ne razumeš.

— Ali, zato se razumem u druge stvari — osmehnula se devojka.

U krevetu je uvek bila jača. I sada je brzo skinula kućnu haljinu. Osmehnula se. Nije ni slutila da on u tom trenutku uzima meru za njen kovčeg...

Dori se bila zanela, Roberts je stenjao zadovoljno kada se odjednom na vratima pojavila cev revolvera

Roberts ga je prvi primetio.

XI

Grupa jahača se zaustavila. Fuler je pokazao oronulu kuću. Maršal Maser ju je gledao.

— Ne vidim konje — reče on.

— Oni se nalaze tamo u onoj šupi — odvratio je Sam Fuler.

— Sjaši! — naredio je Maser. — Ako ti lupeži bez otpora izađu napolje, ne pucati! Razumete?

Pogledao je oštro u Tonija i trojicu ostalih revolveraša. Toni se iscerio.

— Ovo nije izvršenje presude — zagrmio je maršal. Osetio je da revolveraši nameravaju da upucaju one koji se nalaze u kolibi. Imao je osećaj da su ti banditi poslali Fuleru samo zato da vidi kako izgleda Robertsova kuća. A, Fuler se uplašio i propevao. Rekao je sve.

— Hej, Fulere! — doviknuo je Maser. — Ostani pored mene.

Bled kao krpa prošao je Fuler napred.

— Ako mene vide, banditi će odmah pomisliti da sam vas ja ovamo doveo — promrmljao je on.

— I? — isceri se Maser hladno. — Zar tu nema istine?

— Šta onda? Ubiće me! — ciknu Fuler.

— Mogu oni ubiti svakog od nas, zašto bi baš tebe? — upitao je šerif.

Obruč oko zgrade se sužavao. Banditi sada ne bi mogli da pobegnu. Iz šupe je neko izašao.

Toni, koji se nalazio negde pored maršala, skinuo je šešir.

— Mislim da je to gnezdo pacova prazno, šerife! — doviknuo je on. — U šupi nema konja. Znači, ti momci su dali petama vetar.

Maršal Maser je opsovao. Pogledao je ljutito u Fuleru.

— Ako si nas nasamario, hombre — rekao je on — onda ti ni bog neće pomoći.

Naslonio je ruke na usta i riknuo.

— Ovde je maršal Maser iz Lareda! Predajte se! Nemate nikakvu šansu. Izlazite iz kuće sa podignutim rukama uvis!

Već nekoliko minuta kasnije sve je bilo jasno. Komandne-

rosi su bili ovde. Ostavili su dosta tragova. Ali, sada nisu bili više tu u kolibi. Uхватili su maglu.

Fuler je zbunjeno gledao u maršala.

— Stvarno sam rekao istinu, maršale — branio se on mada ga niko nije ni napadao. — Možda su me tajno pratili i saznali da ste vi pošli u poteru za njima!

— Prestani da govoriš! — frknuo je šerif. — Na konje ljudi! Ko zna šta su komančerosi uradili dok mi nismo bili u gradu.

*

Neki grubijan je ušao na vrata.

Roberts se našao ispred cevi revolvera koji je taj nitkov uperio u njega. Nije imao vremena da dobro zagleda tog čoveka ali je osetila da mu preti opasnost.

Tom Henesi je mahnulo rukom prema Dori.

— To svakako nije ledi od koje si naplatio dva miliona, brate, zar ne?

Roberts se zbunio. Kako je bilo moguće da taj nitkov dođe ovamo u spavaću sobu ove devojkice? A onda mu je palo na pamet da je svoje čuvare poslao u poteru sa šerifom. Ali, šta se dogodilo sa Selerom? To je bio onaj koji je sa stepenica svojom puškom kontrolisao celu zgradu. Pored njega se nije moglo proći.

Henesi kao da je pročitao Robertsove misli jer se pakosno nasmejao.

— Ako misliš na tog lupeža gore na stepenicama — iscerio se on — onda nemoj mnogo da lupaš glavu, ovaj moj nož mu je probo srce.

Dosad se Dori nije mešala. Bila je ukočena od straha. A onda se odjednom uzbudila. Kriknula je i počela da baca razne predmete na bandita koji se nalazio na vratima.

— Zapuši joj usta i pobrini se o tome da se smiri, inače ću upucati tvoju lepoticu — rekao je Henesi hladno.

Roberts je uhvatio Dori i pokušao da je smiri. Nije mu uspeo. Henesi je prišao krevetu. U ruci je držao krčag sa vodom. Ispraznio ga je na lice lepe Dori. I gle, ona se smirila.

— Tako znači, hajde učini već jednom nešto! — rekla je ona.

— I šta bih ja po tvom mišljenju trebalo da uradim, slatka moja? — upita Roberts ljutito. On doduše nije bio kukavica ali je dobro znao takve tipove kao što je ovaj koji se nalazi pred njim. Takođe mu je bilo jasno šta taj revolver na ovako kratkom rastojanju znači.

— Fuler je zajedno sa maršalom i svojim ljudima izjahao iz grada. Ala će se začuditi kad naiđu na prazno гнездо — podsmevao se Henesi.

— Znači, to je bio jedan od komančerosa. Robertsu se steglo grlo. O tim ubicama je već mnogo čuo. Znao je da kod njih nema milosti.

— Šta tražiš od mene? — upitao je Roberts promuklim glasom.

— Novac! — zabruna tip, na vratima. — Mnogo novca. Znam da ga imaš i ako ne daš loše, ti se piše.

Roberts je shvatio ozbiljnost svoga položaja.

— Idemo pozadi u moju kancelariju — rekao je on. — Tamo u ormaru imam oko 40.000 dolara.

Henesi se pakosno nasmejao.

— Misliš li mene da namagarčiš, rogonjo jedan? — upita on.

— Pa 40.000 je čitavo jedno imanje — viknu Roberts.

— Nije za tebe, a nije ni za mene — rekao je Henesi. — Negde mora da imaš dva miliona. To je novac od tvoje engleske ledi.

— To je uloženo u ovaj lokal — prostenjao je Roberts.

— Tvoja greška, brate — promumla Henesi. — Ako ne budemo zadovoljni mi ćemo ti zapaliti ovaj dućan. A nadam se da ti to ne želiš.

Robertsu se zavrtilo u glavi kada je pomislio na to da ova divna zgrada „Dijanina sreća“ može da izgori. Međutim, bio je potreban jedan jedini pogled pa da se shvati da taj lupež ne tera šalu nego da misli sasvim ozbiljno.

— Imam još nešto novca u banci — reče Roberts.

Henesi se namršti.

— Koliko? — upita on.

Roberts se zamislio.

— Više od jednog miliona.

— E, to je već bolje — reče Henesi. — Onda ustaj, idemo da uzmemo taj novac!

Sve bi se dobro završilo da tu nije bila Dori!

Ona je imala sakriven jedan „derringer“ ispod svog jastuka.

Neopaženo je izvukla revolver.

A onda su iznenada prasnula dva pucnja.

*

Potera je već bila krenula i odmakla daleko kada je počela oluja. Padala je kiša, a bilo je i grada.

Jahači su to mirno izdržali kao da se nije ništa dogodilo.

Maršal Maser je opsovao. Naredio je ljudima da se vrate. Stigli su do zgrade gde su se prethodno nalazili komančerosi.

— Hej, eno pojavili su se neki konjanici! — viknuo je Toni. Tri čoveka na konju.

Maser je takođe ugledao malu grupu jahača. Među njima se nalazio i neki crni dečak.

Ušli su u dvorište i sjahali.

Šejn je već ranije primetio čoveka sa zvezdom na grudi koji je stajao ispod nastrešnice. Šerif! Šejn je spazio i čoveka koji je stajao pored njega! Revoiveraš. pomislio je Šejn.

On je sa ogrtačem na glavi prešao na suprotnu stranu. Šerif je radoznalo gledao u njega.

Maseru je odmah bilo jasno. To nisu komančerosi!

— Toni se kiselu osmehnulo.

— Pasje vreme, zar ne? — upitao je on Šejna.

— Sasvim sigurno bi se moglo tako reći — odgovorio je Šejn. — Takvo vreme niko ne bi pozeleo. A pogotovu ako ga stigne na konju.

Serif je mahnuo rukom.

— Neka izađe napolje Fuler, Toni! — naredio je on. Smejao se pakosno.

Šejn je odmah osetio da ga tu nešto gadno čeka. Nevreme, a sada i taj lupež Fuler! Kako li je samo uspeo da se uvuče među šerifove ljude?

Kada je Sam Fuler izašao iz zgrade i ugledao Šejna njegove oči kao da su htele da izađu napolje na vazduh.

— Da li su to oni? — upitao je šerif.

Fuler je potvrdno klimnuo glavom. Bilo mu je tako kao da mu je gušter milio ispod jakne.

— Dobro — rekao je Šejn mirno. — Ja doduše ne znam šta je ovaj momak ispričao vama, ali ja sam stvarno Šejn. A onaj onamo je lord Filburn. Moje ime ponekad uznemiri šerife. Međutim, pogledajte u poternice. Mog imena već odavno nema.

— To moram da proverim — odvratio je Maser hladnim glasom.

Šejn je odmahnuo rukom.

— Samo vi to slobodno uradite — reče on. — Međutim, ima nešto što je sada važnije, maršale. Filburn traži svoju sestru Dijanu koja je udata za čoveka iz Amerike, a on se u Engleskoj predstavio kao Al Penings. A mi smo u međuvremenu saznali da se taj nitkov ne zove Al Penings nego Al Roberts. Kažu da živi ovde u Laredu.

Maser je odmahnuo rukom.

— Sve znam — kazao je on. — Znam sve!

On je posmatrao tog lorda Filburna. Odvratan čovek, nervozan i uzrujan. Takvi ljudi su mu mogli samo da pokrenu čir u želudcu. Lordova sestra je trebalo da bude Robertsova supruga!

Fulerovo brbljanje šerif nije tako ozbiljno shvatio. A sada se sve izmenilo.

Maser je sve gledao drugim očima. Roberts je ipak bio čovek koji je koristio svoj šarm da bi se dokopao velike sume novca.

— Mislim da bi sada bilo najbolje da vi, kao prvo, sklonite vaše revolvere. Šejne! — predložio je Maser.

Šta je Šejn mislio o tome saznao je Maser vrlo brzo kada se našao munjevito brzo ispred cevi Šejnovog revolvera.

Toni je takođe pokušao da izvuče svoj revolver iz futrole ali nije uspeo jer je Šejn bio brži.

— Sada nije vreme za takve detinjarije, nemamo vremena, maršale — rekao je. — Da li se Al Roberts, taj nitkov, nalazi ovde u vašem gradu?

Ljudi iz potere su se uznemirili.

Čoker je već stajao iza Šejna pored razbijenog prozora. Njegov glas je odjeknuo kao grom u proleće.

— Baci oružje, hombre! Ili ću ti napuniti leđa olovom da ćeš se pušiti!

Jedna kugla iz revolvera lepe Dori prohujala je pored levog uha, a druga se zabila u Henesijevo rame. Dori je napravila veliku grešku. Trebalo je da gada u ruku kojom je pucao Henesi.

Bandit je riknuo kao bik. Sada je olovo pogodilo mladu ženu.

Ona se prevrnula ustranu. Ispustila je pištolj iz ruke. Bila je već mrtva.

Roberts se za sve vreme nije pokrenuo. Bio je podigao ruke i uplašeno gledao u Henesija.

Bandit je opipao svoju levu ruku. Opsovao je. Osetio je da curi krv.

— Nisam znao da ta beštija ima revolver! — rekao je Roberts.

— Ustani! — grmnuo je Henesi ljutito.

Al Roberts je poslušao.

Kada su izašli napolje i Roberts ugledao čoveka sa puškom na kolenima u njemu se probudila nada. Međutim, odmah je video da je to neko nepoznato lice. Ugledao je i nepomično lice Seltersa koga su odveli u jedan mračni ugao.

— Da li sam pre nekoliko trenutaka čuo pucnje ili sam se prevario, Tomi? — upitao je Soni svoga brata. A zatim je primetio da ruka njegovog brata krvari. — Da taj idiot nije pucao na tebe?

— Nemoj mnogo da pitaš, Soni — reče Tom. — Veži mi maramom ruku da prestane da krvari!

— Ovaj prokleti kučkin sin! — ciknuo je Soni. On je vezao ranu svoga brata. — Obesićemo ga zbog toga!

— To nije uradio on nego jedna šašava kurva koja se prethodno volela s njim u krevetu — objasnio mu je Tom. — Nju sam upucao.

— Šteta — rekao je Soni i iscerio se. — Mogao sam i ja prethodno da se volim s njom.

— Sada mi idemo u banku — kazao je Tomi. — On i ja. Vi zasada ostajete ovde. Gore u njegovoj kancelariji nalazi se ormar sa novcem. A možda se dosta može izvući iz stolova za igru.

— Samo se morate smeškati, inače će moj prst na obaraču postati nervozan — iscerio se Tom Henesi dok je silazio stepenicama sa Al Robertsom. Bio je prebacio jaknu preko ruke tako da se revolver nije mogao videti.

A onda, iznenađenje u plavom! Daskakutala je lepotica Džeki. Mlada i neobično privlačna.

— Da li ste me videli kako igram, mister Robertse? — upitala je ona.

Roberts se osmehnulo. Nije rekao ništa.

A onda su se oči lepe devojke raširile od straha. Ugledala je revolver u Henesijevoj ruci kome je jakna za trenutak skliznula.

Dok je Šejn za trenutak zastao čuo se pucani

Revolveraš na prozoru je kriknuo, ispustio oružje i posrnuo nazad.

Cezar je zbunjeno gledao u prozor.

— To prokletu kopile! — frknu maršal. — Obesiću ga zbog ovoga!

— Tu ćete malo sačekati, maršale — režao je Šejn. — Da li ste čuli za samoodbranu? Taj mladić mi je spasio život i zato treba da dobije još i nagradu. I da se razumemo, još jedan pokušaj napada i vi ćete biti upucani. A među vašim rebrima će se naći moje olovo.

Šejn je posebnu pažnju obratio i na ostalu trojicu revolveraša. Oni su se svojim izgledom i odećom izdvajali iz gomile koja je krenula u poturu. Toni, Varner i Fil su predali svoje oružje. Uostalom, to im je naredio Maser. Psovali su. Čoker je još uvek bio živ. Iako je imao metak u grudima.

— Sa nešto sreće i s dobrim doktorom, taj momak će uspeti da preživi, maršale — promrmljao je Šejn.

Pošto Čoker nije mogao da se drži u sedlu ljudi su napravili neku vrstu viseće ljuljaške od čebadi vezali je između dva konja i smestili ranjenog čoveka u nju.

Cezar se motao oko Šejnovih nogu kao išibano, kuče.

— Maršal će me obesiti, šta vi mislite, mister? — upitao je.

— Neće, mali — uveravao ga je Šejn. — Neće, budi siguran.

Mladić je bio uzrujan. Kako će se Šejn ponašati kada budu stigli u Laredo?

*

Džeki je primetila revolver mada je on bio pokriven jaknom. Kriknula je. Henesi je opsovao i došapnuo Robertsu:

— Kažite toj nevaljalici da ćuti. Inače ću je ja učutkati i ona više nikada neće otvoriti usta. Moji ljudi se nalaze svuda u sali.

Al Roberts je prebledeo. Tek sada je shvatio koliko je opasan položaj u kome se našao. Međutim, Džeki je i dalje besnela. Pojurila je napred kao da je goni čopor vukova.

Rod, koji se nalazio za jednim stolom za igranje, odmah je osetio da tu nešto treba i preduzeti. Munjevito je uhvatio Džeki za ruku i privukao je sebi. U njegovoj ruci našao se nož.

— Zaveži. mala, ili ću te izbosti! — viknuo je on.

Džeki je još jednom kriknula, a onda je prestala da viče. Naravno da su ljudi primetili šta se dogodilo i čuli cikanje, ali takvi obračuni između devojaka i posetilaca zgrade nisu bili ništa novo i niko se o tome nije brinuo. Samo je jedan muškarac doviknuo:

— Bebice, ne pravi gluposti i ne viči, inače ćeš ostati bez posla. Roberts ne podnosi nešto tako!

— Sto mu gromova, šta da radim sa ovom ludom ženom? — frknuo je Rod kada je izgurao Džeki napolje.

Roberts je nabrao obrve.

— Smiri se, devojkco i nemoj praviti gluposti, jer loše ćeš se provesti! — rekao je. Okrenuo se prema Rodu. — Kreni s njom uz sporedne stepenice i odvedi je gore u jednu od soba.

Džeki je gledala u Roberta toliko zbunjeno da je izgledalo da ne razume jezik kojim je on to rekao. Bila je ubeđena da je on jedini koji će s njom spavati. A sada, ovaj višljasti revolveraš koji je bio opasan. Njemu je Roberts ponudio nju, Džeki! Nije znala da bi Roberts u ovakvom trenutku ubio i svoju sopstvenu majku.

Henesi je ponovo navukao jaknu preko revolvera. Tako su prešli preko trga i ušli u glavnu ulicu. Banka se nalazila na desnoj strani ulice udaljena manje od sto jardi.

Trik sa Samom Fulerom je bio pun pogodak, pomislio je Tom Henesi i iscerio se. On je tog bednika iskoristio kao mamac i svi su se upecali. Samo da Fuller izdrži do kraja. Naseli su i Al Roberts i maršal.

Tom Henesi je pomislio i na to da će Fuller možda popustiti pod unakrsnim pitanjima i da će ih odati. Zato su i čekali da se taj musavko uputi u Laredo.

Ušli su u banku. Tom Henesi je bio zadovoljan. Dosad je sve išlo kao po loju. Valjda će i dalje biti tako! A onda je na redu trezor u Robertsovoj kancelariji i stolovi za igru u kojima se sigurno nalazi dosta novca.

A onda, ništa drugo nego pobeći iz Lareda a potom put pod noge i pravo u Meksiko.

Tog trenutka čuli su se pucnji sa trga gde se nalazila „Dijanina sreća”.

*

Džeki se popela uz stepenice sa malim revolverašem koji je ličio na devojkcu. Ona se nije bojala noža. Smirila se.

Rod se stalno cerio. Unapred se radovao što će se zabavljati i uživati u čarima te lepe lutkice.

Džeki je otvorila vrata sopstvene sobe. Bila je to velika prostorija, jako lepo i elegantno opremljena. Al Roberts nije stideo kad je opremao zgradu. Nije mu bilo ni potrebno da stedi kada je imao milione u džepu.

— Požuri, bebice — rekao je Rod. — Bojim se da će se gazda vratiti.

Skinuo je pojas sa revolverima i odbacio ga ustranu.

Džeki nije žurila. Skidala je polako očeću i Rod nije mogao da odvoji oči od njenih oblina. To je bilo nešto!

Ta devojkca, Džeki nije bila samo igračica nego i izvanredna glumica. U to je verovao i Robert. A ona je trebalo samo da pomeri Dori iz sedla, a on da se domogne novca!

Džeki je već odavno videla da se ovde dešava nešto neobično. U toku je bila neka prljava igra. Roberts je otišao u banku sa tim nitkovom koji mu je zabio revolver u rebra. Znači, želi da iznudi novac od njega. Ako joj uspe da to spreči onda je Dori van igre. Konačno, joj ta devojkca neće biti na putu da osvoji Roberta.

— Viski! — rekla je Džeki. Osmehnula se. — Želite li viski?

Rod je bio brz na revolveru a i sa nožem je neobično vešto baratao.

Nasmešio se.

— Samo jedan gutljaj, devojko — rekao je on. — To-liko mi je dovoljno.

— Najbolji „burbon“ koji pije samo gazda, momče — rekla mu je Džeki.

Otišla je do ormara gde su se nalazile boce sa čašicama. Rod se skinuo i legao na krevet.

Međutim, iznenađenje! Ugledao je cev svog sopstvenog revoivera!

Džeki je u međuvremenu uzela njegov „kolt“.

Rod se zbunio. Nije znao šta da misli.

— Šta ti je, devojko? — upitao je on. — Zar si polu-dela? Sklanjaj tu gvožduriju.

To su bile poslednje reči koje je Rod izgovorio na ovom svetu. Čuo se pucanj i on je krenuo na daleki put bez povratka.

Džeki je spustila oružje. Gledala je u krvavo lice mrtvog čoveka. Posrnula je. Zatim je popila jedan dobar gutljaj iz boce i već je bilo bolje.

Stala je ispred sobe u kojoj se nalazila Dori. Bila je otvorena. Ušla je unutra. Okrenula se radoznalo na sve strane. Srećom, na stolu se nalazila boca sa viskijem. Otpila je gutljaj.

Nijednim pogledom nije odala da se raduje što je ta njena protivnica Dori sada mrtva. Bilo joj je važno samo to da je Dori nestala. Njena ljuta suparnica! Sada je više nema i nema čega da se boji.

Soni je čuo korake iza svojih leđa i okrenuo se. On je još uvek čučao pored ograde sa revolverom na kolenima.

Prišla mu je plavuša. Bila je lepa i umela je da njiše kukovima. Baš nešto po njegovom ukusu!

Međutim, otkrio je revolver u njenoj ruci i odmah je osetio da ta devojka može biti opasna. Možda je mogao da je upuca revolverom, puškom ne!

Džeki je pokušala da pogodi revolveraša u grudi. Međutim, gađala je suviše visoko. Ipak, Soni je bio pogođen. Izgubio je ravnotežu i pao niz stepenice.

XIII

— Sve — rekao je Al Roberts promuklim glasom.

Blagajnik iza kase ga je zbunjeno gledao.

— Hoćete da podignete sav vaš novac? — upitao je on kao da ne veruje u ono što je čuo.

— Znam koliko to iznosi — promrmeljao je Roberts ljutito.

Samo da ti lupeži ne shvate kakvu on igru ima u glavi! Celo vreme držao se za poslednju nit kao davljenik za slamku. Tu su bila trojica službenika koji su imali skrivene revolvare. Ti idioti su već morali shvatiti već odavno da ovde nešto nije u redu.

Henesi se uznemirio. Gurnuo je još jače Robertsu revolver u rebra.

— Pa, kreni već jednom! — frknu on. — Ja nemam tako mnogo vremena! Posao je posao.

— Da, posao je posao — ponovio je Roberts.

— Ne znam, mister Robertse — reče čovek na blagajni. I ostali su čuli i uznemirili se.

— Sto mu gromova, vadite novac! — riknuo je Henesi. Cev njegovog revólvera bila je uperena u blagajnika. Ostalu dvojicu nije ispuštao iz vida. Do đavola, morao je povesti sa sobom Sonija ili nekog drugog!

— Prestani da brojiš! — ciknuo je Henesi. — Daj ovamo te džakčiće sa novcem koji se nalaze u vašem prokletom trezoru!

Blagajnik nije hteo da rizikuje ništa. Dvojica drugih su ga odmah razumeli i jedan od njih je potegao pištolj.

Henesi je reagovao munjevito. Bacio se na pod i pucao.

— Uzmi jedan džak! — naredio je on Robertsu. — A posle toga, ništa! Bez trikova!

Istrčali su na ulicu. Kada je Roberts hteo da stane Henesi je pucao. Metak se zaustavio ispred Robertsovih nogu.

— Upućaću te kao zeca! — viknuo je Henesi. I, taj lupč se izgleda nije šalio.

Sa trga su se još uvek čuli pucnji, ali samo pojedinačno. Henesi se namrštio. Valjda su njegovi ljudi uspeli da opljačkaju Robertsov trezor.

Roberts je plašljivo koračao ispred Henesija.

Ljudi su izlazili iz zgrade. Napred je Henesi video Bena. Jedva je mogao da se drži na nogama. Čak iz tako velike daljine Henesi je mogao da vidi krv između prstiju ruke koju je Ben držao na grudima.

— Šta je to moglo da se dogodi, Beni? — upitao je Henesi.

Ben je prišao još malo napred.

— Soni — rekao je on. — Soni... on je mrtav...

*

Šejn je jahao pored maršala Masera. Iza njih su se nalazili lord Filburn i Cezar. Trojica razoružanih ljudi išli su sa grupom koja je bila krenula u poteru.

— Čujte, maršale — rekao je Šejn — ja ne bih želeo da pravim jamu smrti od mog srca. Taj dečko se nalazi pod mojom zaštitom. Ako bilo šta preduzmete protiv njega onda ćete imati posla sa mnom.

Maser je ljutito pogledao u Šejna.

— Meni to liči na pretnju! — frknu on.

— Opomena, maršale, samo opomena — promrmrljao je Šejn. — A sada smo u prilici da se pitamo za Filburnovu sestru. Ako bi neko trebao da zna gde je ona nestala onda ste to vi.

— Sto mu paklenih gromova, odakle bih ja to znao? — upitao je šerif. — Da, kada se Roberts pojavio u Laredu po-

red njega se nalazila neka mlada, ne baš lepa žena. Video sam je nekoliko puta a onda je nestala.

— Dijana je krenula iz Engleske sa velikim mirazom — rekao je Šejn.

— To tek sada čujem — odvratio je maršal mrzovoljno.

— Dobro, neka bude tako — kazao je Šejn. — Samo, ostaje još to što se dogodilo sa Robertsovom ženom?

Maser se iskrivio u sedlu. Izgleda da stvarno nije znao ništa o tome. Ako je istina to što Šejn priča onda je Al Roberts jedan običan nitkov i varalica. Maser se osećao nelažno, jer to nisu bile prijatne stvari.

— Mister Roberts je jedan ugledan čovek — rekao je šerif. — On je od svog novca izgradio novu školu i renovirao gradsku većnicu.

— To je šala u koju bi retko ko mogao da poveruje — mrmrljao je Šejn. — Dozvolili ste da vas taj nitkov prevari i potkupi. Ostaje još samo to da pronademo mesto gde je zatrpano telo Robertsove žene.

Šerif se namrštio.

— Neka, ispitaću! — rekao je on.

A onda se dogodilo nešto što niko nije očekivao. Toni je uzeo jednom od ljudi revolver i pucao na Šejna.

Tom Henesi je gledao u Bena koji je ležao na zemlji i umirao. Soni je, znači bio mrtav, ali gde su Rod i Džek?

Al Roberts je gledao u ljude koji su im se približavali. Imao je toliko hrabrosti da se usudi da tom banditu Henesi-u izbije revolver iz ruke.

Henesi je opsovao. To nije očekivao. Tek sada mu je palo na pamet da njegova leva ruka krvari.

Nastalo je rvanje. Ljudi su se u početku ustručavali da pucaju ali su ubrzo poletele kugle. Jedna je pogodila bandita Henesi-ja u nogu i on se opružio koliko je dug. Hteo je odmah da ustane, ali nije mogao. A onda su se revolveri već bili okrenuli prema njemu. Više nije imao nikakvu šansu.

— Nemojte ga ubiti! — viknuo je neko. — On mora videti na užetu!

Henesi je ležao na leđima. Ugledao je celi revolvera koje su bile uperene u njega. Znači, igra je završena!

Tonijev metak je za dlaku promašio Šejna. Maršal Maser je opsovao.

— Pa kod mene se ne puca s leđa — rekao je šerif. — Moj je zadatak da kažnjavam one koji se toga ne pridržavaju i da sprečavam takva ubistva.

Jahali su glavnom ulicom grada. Bilo je puno radoznalaca koji su mahali rukama.

Maser je jahao na čelu kolone. Pozvao je nekoliko ljudi.

— Taj đavolski Fuler! — frknuo je on.

— Komančerosi — rekao je Šejn. — Pravo je čudo kako su ovi ljudi izašli s njima na kraj.

Tek u zgradi „Dijanina sreća” Šejn je video šta se dogodilo. Bilo je mrtvih bandita. A onda se pojavio Al Roberts. Maršal se namršto.

— Šta je bilo sa Tomom Henesijem? — upitao je Šejn.

— Eno ga iza rešetaka.

Roberts je shvatio da igra još nije završena. Biće tu još pucnjave.

— Idemo da posetimo uhapšenog bandita — rekao je šerif Maser. — Zeleo bih da vi pođete sa mnom, mister Robertse. Tako će biti najbolje.

I tako su i uradili.

Tom Henesi je čučao u ćeliji.

— Svi su izginuli — rekao mu je Šejn.

— Tog dana kada tebe budu obesili u mom dućanu piće će biti besplatno, Henesi — smešio se Roberts.

— A šta se dogodilo sa vašom ženom? — upitao je šerif.

Tog trenutka kao da ga je đavo doneo na vratima se pojavio lord Filburn.

— Šta si uradio sa mojom sestrom! — ciknuo je on. — Ubio si je i dočepao se njenog miraza!

— Nisam je ubio — odgovorio je Roberts mirno. — Naši putevi su se razišli. I, ja vas mogu odvesti onamo u Mek-siko gde sada živi leđi Dijana. Nalazi se u jednom manastiru.

— Taj lupež laže! — frknuo je Filburn.

— Sve je to istina, maršale — kazao je Roberts. — Ona je to učinila kada je videla da je ja ne volim.

Nekoliko dana kasnije saznali su da je Roberts govorio istinu. Stigli su u manastir.

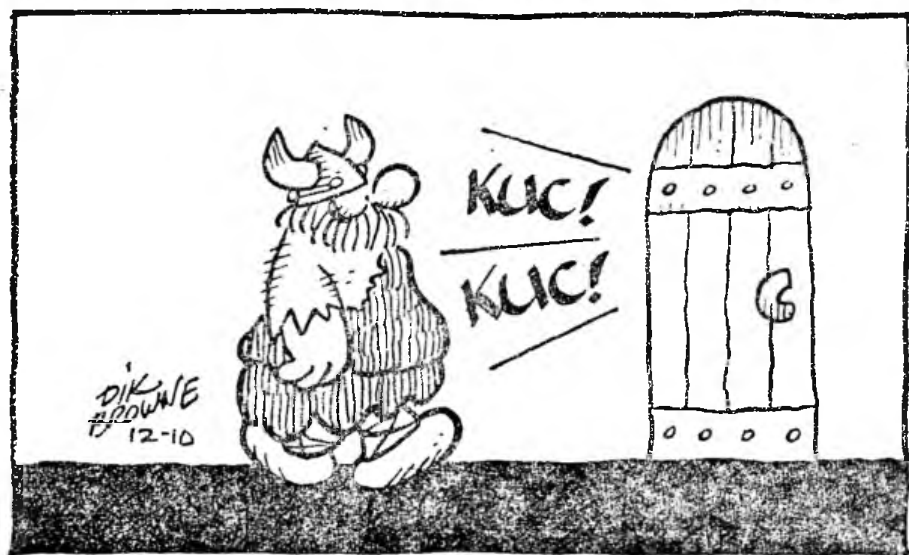
— Hoću ovde da ostanem dok sam živa — rekla je Dijana. — Novac od nasledstva tetka Lizbet neka se upotrebi za popravku ovog manastira. Ali Robertsu opraštam sve. Ne tražim ništa od njega. Ni novac, ni srce.

— Žao mi je što je taj nitkov Roberts tako jeftino prošao — rekao je Šejn šerifu. — Ali eto. Život plete svoje sopstvene mreže, tragovi se ponekad gube.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

NOVO

ALBUM

samolepljivih

sličica